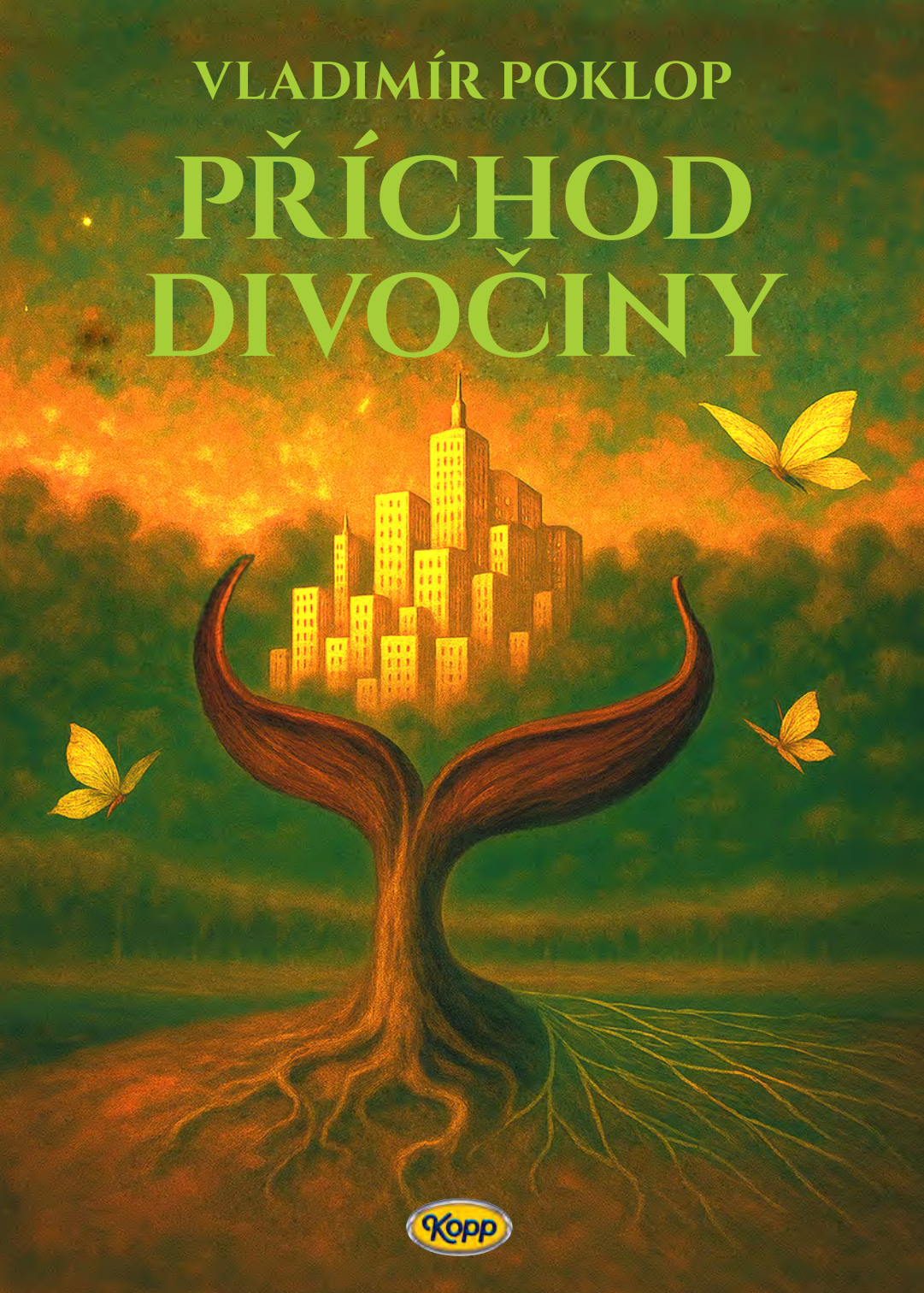
VLADIMÍR POKLOP

PŘÍCHOD DIVOČINY

Kopp

Vladimír Poklop

Příchod Divočiny

© Vladimír Poklop, 2026
© Ilustrace: Zuzana Olivová

První vydání knižní verze 2026
První vydání elektronické verze 2026
Vydalo nakladatelství KOPP,
Šumavská 3, 370 01 České Budějovice,
tel.: 386 460 474, 773 780 628
e-mail: knihy@kopp.cz;
Internet: www.kopp.cz

ISBN 978-80-7232-656-3 (print)
ISBN 978-80-7232-659-4 (pdf)
ISBN 978-80-7232-660-0 (epub)
ISBN 978-80-7232-661-7 (mobi)

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této knihy nesmí být reprodukována, skladována ve vyhledávacím systému nebo předávána v jakékoli formě nebo jakýmkoli prostředkem elektronickým, mechanickým, fotokopírováním, nahráváním nebo jinak bez předchozího svolení vydavatele.

Nasledující text vznikl za přispění editora, grafika, sazeče, korektora a mnoha dalších. Všichni vám společně s autorem děkujeme za zakoupení této knihy.
Pokud jste se k textu dostali bez zaplacení a kniha se vám líbila, podpořte prosím vznik publikace zakoupením jedné kopie na **www.kopp.cz**

Obsah

(1) 5
(2) 9
(3) 17
(4) 25
(5) 32
(6) 39
(7) 48
(8) 58
(9) 63
(10) 71
(11) 79
(12) 86
(13) 92
(14) 99
(15) 108
(16) 113
(17) 121
(18) 127
(19) 132
(20) 141
(21) 150
(22) 159
(23) 167
(24) 176
(25) 185
(26) 192
(27) 198
(28) 205
(29) 214
(30) 222
(31) 226
(32) 235
(33) 243
(34) 250
(35) 257
(36) 263
(37) 271
(38) 279
(39) 284
(40) 289
(41) 297
(42) 304
(43) 308
(44) 315
(45) 323
(46) 333
(47) 342

Mé ženě Andree

(1)

„Na, vezmi si. Tohle neznáš," snažil se Ivan vemlouvavým hlasem nalákat Julinku na krásné červené jablko.

Julinka však dělala drahoty a nezdálo se, že by se chystala udělat těch několik potřebných kroků, aby mohla ochutnat nabízenou pochoutku. Nebo snad chtěla naznačit, že ona není žádná pitomá Sněhurka, aby skočila Ivanovi, stojícímu vedle cedule s nápisem „***Nekrmit!***" na tak starý trik a nechala se otrávit.

„No pojď, neboj se," mával před ní Ivan vytrvale nataženou rukou s jablkem.

Julinka popošla dva kroky, aby se opět zadumaně zastavila a nadzvihla ocásek. Ivan stáhl ruku a trpělivě čekal, až Julinka vykoná svoji neodkladnou potřebu. Pak opět natáhl ruku s pamlskem, ale Julinka se nepohnula. Začala třepat ocáskem do stran a přistoupila ke druhé fázi vyměšovacího procesu.

„Tak se mi zdá, že na tebe trochu …, tedy, že jsi u ní ještě nezískal patřičný respekt," ozval se za ním ženský hlas.

„Váží dvě a půl tuny a já osmdesát kilo. Takže o respektu z její strany nemůže být řeč," otočil Ivan hlavu.

Sofi natáhla ruku a sebrala mu jablko.

„Juli, Juli!" rozkřičela se a začala jablkem otáčet mezi prsty.

Srstnatý nosorožec zafuněl a popoběhl k nim, aby se konečně zmocnil lákavého plodu. Oba ovanul kyselý pach linoucí se z tlamy, v níž zmizelo jablko. Sofi si automaticky otřela ruku o svoji zapatlanou vestu a usmála se na svého nadřízeného.

Ivan Sofi uznával pro její zapálenost a schopnost navazovat kontakt se zvířaty. Na druhou stranu nedokázal vstřebat její prostořekost a bezprostřednost, nerespektující jejich vzájemné postavení ani věkový rozdíl. Nenapadalo ho, jakým vhodným způsobem vyjádřit své rozladění a tak se ho raději rozhodl nedat najevo.

„Jsi dobrá," uznal.

„Mám její důvěru," odvětila.

„Dnes jí skončila karanténa. Vše v pořádku?" ujistil se.

„Žádný nález v krvi, teplota po celou karanténu v normálu, žádní parazité. Zdá se být v naprostém pořádku," ujistila ho Sofi.

„Počkáme, až dorazí návštěva z ministerstva a vypustíme ji."

„Kdy dorazí?" zeptala se Sofi.

Ivan zkontroloval čas na svém biodispleji na předloktí.

„Měli by být u brány za hodinu," odvětil.

„Připravím koridor a přizvu Dana a Tondu. Nebo z toho chceš udělat show pro návštěvu?"

„Ne, nic takového. Žádné divadlo. Dostaňte ji k brance a pak jen prostý průchod koridorem na pláně. Můžeš to ale nasnímat. Třeba se bude náměstek chtít zvěčnit s naší chráněnkou."

Sofi pokývla na souhlas a odběhla pro pomocníky. I Ivan se odvrátil od nevděčné Julie a vykročil k administrativní budově s výrazným zeleným nápisem ***Wild Park Šumava***.

Dvoupodlažní budova v bývalé obci Borová Lada sloužila jako zázemí necelým dvěma desítkám zaměstnanců, majících na starost vlastní zoopark, ošetřovny a správu a kontrolu oplocení Parku. Další menší střediska v Prášilech, Modravě a Lenoře monitorovala pohyb zvěře v západní, střední a východní části Parku a v případě potřeby zasahovala při občasných pokusech nelegálního vstupu na jeho území.

„Něco mimořádného?" zeptal se operátora u obrazovek.

„Nic, šéfe. Máme ve vzduchu sedm dronů. Je klid," ujistil ho.

„Kdyby se něco událo do příjezdu návštěvy, dej mi hned vědět. Až tu bude, nechci být rušen. Pokud dojde k čemukoli nestandardnímu, bude to na vás. Mně jen dejte info," ukázal na své předloktí.

Prošel budovou k parkovišti, usedl do pancéřovaného elektromobilu a po chvilce rozvažování se připoutal. Nastartoval, vyjel z parkoviště a projel oplocením ohraničujícím správní středisko.

„Hlavní vjezd do Parku. Vimperk – U Sloupů. Maximální rychlost až do cíle cesty," zadal cíl umělé inteligenci vozu a sundal ruce z volantu.

Rád řídil, ale nikoli na území Parku. Tady platila maximální rychlost třicet kilometrů za hodinu a automobily byly nastaveny tak, že byla opravdu nepřekročitelná. A řídit auto při takové rychlosti nebylo potěšením, ale utrpením. Uvolnil se a stočil pohled doleva.

Vůz pomalu vystoupal a pokračoval po asfaltové silničce k bývalým obcím Nový Svět a Šindlov. Postupně se mu otevíral pohled na travnaté pláně s březovými lesíky.

Hned pod ním se popásalo několik srstnatých nosorožců, k nimž se měla zanedlouho připojit i Julinka, nový přírůstek z Bělověžského parku. Nosorožci se většinou drželi poblíž oplocení obkružujícího Borovou Ladu, jako kdyby chtěli sledovat aktuální dění za ním.

V uctivé vzdálenosti od nich popocházelo stádo bizonů, promísené obřími jeleny druhu Megaceros. Oba druhy se kupodivu dobře snášely a vzájemně se respektovaly. Kromě doby říje. Ivan byl už několikrát svědkem krátkého střetu nadrženého bizoního býka a obřího jelena. Bizon po prvním kontaktu s obrovitým parožím megacerose vždy rychle ustoupil, aby se raději soustředil na soupeře svého druhu. V opravdovém souboji by proti rozdivočelému jelenovi neměl šanci.

Výše v údolí se pokojně popásalo několik stád středoevropských lesních jelenů, sledovaných zpovzdálí skupinou phororaků. Draví ptáci si na dospělé jeleny netroufli, ovšem kdyby se neopatrný kolouch nebo mladá laň vzdálili od stáda, byli by pro ně dosažitelnou kořistí.

Jejich přítomnost napovídala, že se poblíž nevyskytují vlci ani handžárové. Před nimi měli phororaci respekt a vždy jim uhýbali z cesty. Rádi se ovšem přiživili na jejich kořisti, pokud z ní pro ně něco zbylo.

Vůz opustil pláně a vjel do lesa. Ivan přivřel oči. Čekalo ho ještě patnáct minut pomalé jízdy a v lesích nad Vimperkem neočekával žádné zajímavé setkání. Silnice začala klesat a prováděla ho smíšeným lesem s převládajícími buky a smrky.

U brány převzal řízení. Přiložil zápěstí ke čtečce a projel prvními vraty. Počkal, až se za ním zavřou a otevřel druhou bránu. Zajel na okraj parkoviště určeného pro návštěvníky Parku a vystoupil. Byl tu první, návštěva z ministerstva ještě nedorazila.

Parkoviště bylo prázdné. Nebyl návštěvní den a ani v ten se tu neobjevovalo mnoho návštěvníků. Park neskýtal atraktivní podívanou jako soukromé zooparky a honitby. V nich mohli návštěvníci

zblízka obdivovat vzkříšené i nové živočišné druhy od dinosaurů až po vládce třetihorní fauny a největší šelmy čtvrtohor.

Wild Park Šumava byl zaměřen na hledání rovnováhy mezi novými rostlinnými a živočišnými druhy a stávajícím ekosystémem. Nežil z příjmů návštěvníků a ani o ně nestál. Jediným návštěvním dnem v týdnu byl pátek a i v něm byl přístup omezen na poloprázdný zoopark v Borové Ladě, sloužící zvířatům žijícím v Parku jako rekonvalescence po zraněních a jako karanténní stanoviště a dále na okružní jízdu okolo borovoladských a novohuťských plání.

Ivan neměl z dnešní návštěvy dobrý pocit. Nová vláda se ujala svého mandátu už před čtyřmi měsíci a náměstek na ministerstvu životního prostředí, pod kterého spadali, si až nyní udělal čas, aby zavítal do třetího největšího parku podobného zaměření v Evropě. Za dobu jeho působení si spolu vyměnili pouze několik formálních emailů a první videohovor se uskutečnil minulý týden.

Měl nutkání přijet o něco později, aby na něj náměstek musel chvíli čekat, ale nechtěl ho provokovat. Ostatně, byl jeho současným nadřízeným a Ivan to musel respektovat.

Na odbočce se objevil blikající vůz a černá limuzína s neprůhlednými skly zatočila na parkoviště a zastavila vedle něj. Z předních dveří vystoupil řidič, teatrálně přešel k zadním a otevřel je.

To bude blbec. Pitomý náměstek a jezdí ve vládním autě s řidičem, povzdechl si v duchu a pokusil se vyladit na tváři přátelský úsměv.

Náměstek Marný křepce vystoupil, uhladil si naučeným pohybem kalhoty a se sakem přes rameno počkal, až k němu Ivan dojde.

„Michael Marný, ***Alfa/alfa***," představil se a natáhl ruku.

To snad ne, on se mi tu chlubí svým genetickým zařazením, zhrozil se Ivan.

To by ostatně poznal i bez jeho sdělení. Modrooký vysoký blonďák, takže ***BB*** – ***blueblond***. Evropský prominentní alfa samec.

„Ivan Chrom. Vítám vás," pronesl suše.

„Tak jak to provedeme? Pojedete první a my za vámi?" zeptal se Marný.

„Přesednete si ke mně, váš vůz musí zůstat tady. Po území Parku se mohou pohybovat jen naše vozy. Z důvodu bezpečnosti," vysvětlil.

„To snad jde nějak zařídit? Kdyby přijel prezident, tak ho přece nebudete nutit přestoupit," zahleděl se na Ivana nabádavě Marný.

„Budeme," ujistil ho Ivan. „Ostatně, byl tu před třemi lety. Prováděl jsem ho."

„Systém je nastavený tak, že dovnitř i ven pustí pouze zaevidované vozidlo správy Parku. Před jiným se brána neotevře. Výjimky nejsou připuštěny. Kdo by se pokusil toto pravidlo obejít, je okamžitě propuštěn. Tedy i já. Tak to máme uvedeno v zaměstnaneckých smlouvách. Myslel jsem, že o tom opatření víte," dodal.

Marný si ho změřil a lehce se ušklíbl.

„Nebudeme se tedy pokoušet porušovat pravidla. Ostatně, to by ze strany státní správy, která je sama nastavila, nebylo vhodné," ustoupil.

Natáhl se a vzal si ze zadního sedadla tablet.

„Zůstaneš tady. Za dvě hodiny jsem zpátky," řekl řidiči.

„Za dvě hodiny? Myslel jsem, že vás provedeme zázemím Parku a ukážeme vám několik hlavních lokalit," podivil se Ivan.

„Bohužel, hodně práce," zazubil se Marný.

(2)

Ivanovi se ulevilo, když zjistil, že si Marný dokáže sám otevřít dveře od vozu a usadit se vedle něj na přední sedadlo. Najel před bránu, vysunul ruku ke čtečce a brána před nimi se otevřela. U druhé zopakoval naučený pohyb a zadal vozu cíl cesty.

„Jste u nás poprvé?" rozhodl se zahájit hovor neutrálním dotazem a nečekat, až se ho Marný uráčí oslovit.

„Byl jsem tu kdysi dávno jako kluk," odvětil Marný. „To nejde jet rychleji?"

„Třicítka je nejvyšší rychlost. Tenhle vůz váží tři a půl tuny a rychlost je vypočtena s ohledem na citlivost senzorů a potřebnou brzdnou dráhu," řekl.

„Vydrží střet se zdejšími exponáty?"

„Odolá i případnému přímému útoku nosorožce nebo megacerose a nic většího tu nemáme. Čeká nás půlhodina jízdy do Borové Lady a půlhodina zpět, takže máme k dispozici vzhledem k vašemu itineráři jen hodinu. To není mnoho. Co vás bude zajímat?“ stočil Ivan hovor k pracovní náplni.

„Zajímá mě jediné – ekonomika a vše, co s ní souvisí. Chci si probrat finanční stránku fungování Parku a dvě události, které ji mohou ohrozit. A těmi jsou incident z minulého týdne a plánovaná návštěva od evropské komise,“ odvětil Marný.

„Ten incident můžeme probrat cestou k nám. Ušetříme čas,“ navrhl Ivan.

„Souhlasím. Takže, co mi k němu řeknete? Dostal jsem jen stručnou zprávu. Šest narušitelů, šest mrtvých?“

„Bohužel,“ přisvědčil. „Vy nemáte neuroprocesor…,“ ťukl si prstem na týl.

Marný si ho změřil. „Nejsem tak mladý, jak možná vypadám. Mám pouze komunikační procesor v předloktí a biodisplej, stejně jako vy.“

„V tom případě vám něco přehraju. Natáčeli si svoji výpravu na kameru. Nebo možná na několik, ale my našli pouze jednu. Osobní záznam. Nebyli na signálu, aby nemohli být lokalizováni. Zachránili jsme videozáznam i se zvukovou stopou. Není dlouhý,“ řekl a zašmátral v náprsní kapse.

Vytáhl paměťovou kartu a vložil ji do přehrávače. Přední sklo na straně spolujezdce ztmavlo a rozběhl se obrazový záznam pořízený kamerou s nočním viděním. Ivan se nemusel věnovat řízení a tak stočil pohled, aby spolu s náměstkem mohl sledovat obraz a případně ho okomentovat, pokud by Marný měl nějaký dotaz.

Objevily se před nimi tři postavy opatrně našlapující ve ztemnělém porostu. Prodíraly se vysokými kapradinami a autor videozáznamu tiše komentoval jejich postup.

„Jsme už nějakých pětset metrů od plotu a zatím jde vše hladce. Podle plánu. Terén jsme si prostudovali předem a víme, že nás čeká ještě necelý kilometr pochodu, než se stočíme a vystoupáme na hřeben a po něm na vrchol kopce, kde si do rána zřídíme zamaskovanou pozorovatelnu. Pro jistotu nezmiňuji jeho jméno. Zajímá nás, co tu

ve skutečnosti provádějí. Máme přes sebe termofólie, takže šance nás objevit je minimální.“

Hlas se odmlčel a oba mlčky sledovali postup trojice postav před nimi. Terén, stromy a keře byly orámovány temně zeleným zabarvením a obraz byl poměrně zřetelný. Zřejmě kvalitní mikrokamera a software.

„Zůstaneme tu celý den a zítra v noci se vrátíme zpět a zpracujeme natočené záběry. Bude to bomba. Budeme první, kdo pustí na sítě necenzurované informace o tom, co se tu odehrává,“ zafuněl vypravěč, aby se opět odmlčel.

Daleko vpředu se mihly dva světlé body a zmizely.

„Viděli jste to?“ obrátila se první postava, jejíž obličej zakrývala maska pro noční vidění.

„Srny nebo jelení laně. Vyplašili jsme je,“ odvětil vypravěč.

„Vezmu to víc do svahu, tady u potoka nevidíme kolem sebe,“ řekl vůdčí chodec, a aniž počkal na odpověď, stočil se doleva.

Ostatní ho následovali a začali stoupat šikmo mezi stromy. Kapradiny a keře mizely a před nimi se otevíral vysoký les. Vepředu, blíže než před chvílí, opět proběhlo několik světlých bodů. Dva z nich se zastavily a nehýbaly se. Zastavil se i muž v čele skupinky.

„To není vysoká. Nejsou to vlci?“ ozval se.

„Vlci se lidí bojí. Buď v klidu,“ odvětil hlas kameramana a zřejmě i vůdce skupiny.

„Možná se nás bojí ve dne, ale je noc,“ odvětil první, ale vykročil znovu kupředu.

Oba body před nimi se nehýbaly a nad nimi se objevily další tři.

„To se mi nelíbí. Jsou to určitě vlci a vypadá to, jako kdyby na nás čekali,“ otočil hlavu druhý z chodců.

„Jsou jen zvědaví, co jsme zač. Klid. Jak se přiblížíme, utečou. Je nás víc než jich. Pro jistotu si připravte paralyzéry,“ nabádal je kameraman.

Muž vepředu si nadhodil batoh a vykročil proti čekajícím bodům. Jak se přibližovali, bylo vidět, že se skutečně jedná o zvířata. Rozeznávali jejich těla a nohy. Některá zůstávala na místě, jiná se přeskupovala podle pohybu příchozích.

„Tady přece žádní vlci neměli být. Jsme blízko oplocení a říkal jsi, že vlci se zdržují někde uvnitř a k plotu nechodí," ozval se zezadu nepochybně ženský hlas.

„Asi se sem zatoulali," odvětil kameraman.

Další minuta proběhla za ticha, rušeného pouze oddechováním členů pochodující karavany. Dva z tvorů před nimi popoběhli kupředu. Ticho protrhlo krátké zařvání. Trojice před kameramanem se zarazila.

„To nejsou vlci. Handžárové!" houkl první z trojice.

„Do prdele! Co budeme dělat?" zazněl jiný vyplašený hlas.

„Srazte se k sobě a vytáhněte paralyzéry!" snažil se vůdce zachovat rozvahu a obraz jeho kamery se prudce stáčel doleva a doprava, jak se rozhlížel kolem sebe.

„To je na hovno! Paralyzéry je nezastaví, jen rozzuří. Rozeberou si nás jednoho po druhým," vyhrkl někdo mimo obraz.

„Zdrháme! Zpátky k plotu! Není to daleko," křikl ženský hlas.

Obraz se zatřásl a ozval se dusot rychlých kroků a praskot větví od těl, prodírajících se porostem. Někdo vykřikl a zaslechli pád těla.

„Zůstaňte stát, kreténi!" zařval kameraman, ale nikdo ho neposlechl.

Stejně jako prchající, vyrazili i dravci před nimi. Každý si zřejmě vyhlédl svoji kořist a vrhl se za ní. Před nimi se objevila obrovská hlava s mohutnými tesáky. Zazněl zoufalý výkřik, vystřídaný hlubokým mručením. Zvuková stopa tu skončila. Obraz ještě chvilku běžel a kamera jim přiblížila horní patro tlamy šelmy.

Ivan se dotkl displeje a vytáhl kartu. Přední sklo se opět zprůzračnilo a odhalilo jim svěží zeleň smíšeného lesa.

„Jak skončili?" zeptal se tichým hlasem Marný.

„Našli jsme zbytky čtyř těl, o které se zcela jistě postarali handžárové. Tři muže a jednu ženu, vlastně ještě dívku. Nedokázali se dostat k oplocení. Handžárové je dostihli po několika desítkách metrů. Zbylí dva to vzali stranou a na mýtině vběhli přímo do houštiny ostružin. Nepřežili to," odpověděl Ivan.

„Škrtivé ostružiny? Jak se jim říká – rdousnice?" ujistil se Marný.

„Ano, rdousnice," přisvědčil.

„To musela být strašná smrt."

„To bohužel byla. Flóra je ještě méně milosrdná než fauna," přitakal Ivan.

Rozhodl se nezmiňovat detaily. Rdousnice byly geneticky upravené ostružiníky se zesílenými stonky a trny. Potřebné živiny z chudé půdy doplňovaly těly živočichů, kteří měli tu smůlu, že se pokusili jimi projít nebo se do nich zamotali. Rdousnice trnitými stonky omotaly jejich těla, přitáhly je k zemi a pak je rozdrásaly. Pomalu a důkladně. Jeleni a další velká zvířata se z nich dokázala vyprostit, ale vyděšený člověk, který zpanikařil, to nemusel zvládnout. Ti dva bohužel zpanikařili a záchranáři se ani nepokusili dostat se k tomu, co z nich zbylo.

„Identifikovali jste všechny členy té skupiny?" vyptával se Marný.

„Ano, čtyři muži a dvě ženy. Věk mezi sedmnácti a dvaceti. Jména jsem do zprávy neuváděl, ale pokud vás zajímají…"

„Nemusím vědět, o koho šlo. Co byli zač? Patřili k nějaké skupině aktivistů?"

„Pokud vím, ne. Policie a tajné služby to ještě prošetřují. Čtyři byli z Klatov a dva ze Sušice. Na sítích, kde se pohybovali, posílali příspěvky o dění z okolí Parku a konspirační úvahy o tom, co se v něm podle nich odehrává. Zřejmě si mysleli, že Park je jen zástěrka a my tu v centru Evropy provádíme zakázané genetické manipulace a vyvíjíme nové druhy, abychom jimi infikovali Evropu," řekl Ivan.

„A jak se dostali dovnitř? Prostřihali se?"

„Prohrabali se potokem. Měli to místo zmapované. Odstranili několik balvanů a protáhli se. V tom úseku nejsou kamery, nemohli jsme to zjistit," odpověděl.

„A jak jste se tedy dozvěděli o jejich průniku?" zajímal se Marný.

„Od staré handžáří samice. Vůdkyně té smečky k nám přišla před čtrnácti lety a my všem přicházejícím novým přírůstkům Parku implantujeme kameru a lokalizátor. Jejich mladí, přicházející u nás na svět přirozeným způsobem, je pak už samozřejmě nemají. Naše AI stále vyhodnocuje obrazové záznamy od našich svěřenců a upozorňuje operátory na potencionální krizové situace."

Marný pokývl. Vyjeli z lesa a otevřel se před nimi pohled na travnaté pláně. Náměstka ten pohled, zdálo se, nezajímal. Ivan si

vyhodnotil jeho rozpoložení a poslal Sofi krátkou zprávu, aby na ně nečekali a vypustili Julii do přírody.

„Medializaci jste zvládli skvěle," uznal po chvilce ticha Marný. „Jen krátká zmínka o tragické havárii minibusu se zfetovanou mládeží."

„To byla práce mediálního oddělení vlády. Jen jsme jim předali potřebné informace a doporučili způsob řešení."

„I tak. Dobrá práce. Ten záznam, kdo o něm ví?" otočil se k němu Marný.

„Jen já, operátor, který měl službu a vedoucí záchranné skupiny."

„Jsou spolehliví?"

„Naprosto," pokývl Ivan.

„Pak vám doporučuji ho zničit. Já osobně jsem ho nikdy neviděl a kromě zprávy, kterou jsem od vás obdržel o tom nic víc nevím a vědět nebudu. Rozumíme si?"

„Zničím ho ještě dnes," souhlasil Ivan.

„Výborně. Je odsud krásný výhled na pláně a na vaše středisko. Můžeme tu zastavit?" zeptal se Marný.

„Jistě," přitakal.

Převzal řízení, stočil vůz na louku vedle silničky a zastavil. Marný se vedle na sedadle zavrtěl.

„Předpokládám, že z bezpečnostních důvodů není dovoleno vystupovat z vozu mimo určená místa?" prohodil.

Testuje si mě? uvažoval Ivan.

„Ředitel Parku to může povolit," řekl.

„Takže? Protáhneme se?"

„Můžeme. Tady nám nic nehrozí. Nevzdalujte se ale od vozu," ustoupil Ivan.

Oba otevřeli dveře a vystoupili. Marný položil nohu na přední kolo a přidržel se zpětného zrcátka. Ivan překvapeně zíral, jak se náměstek vyšvihl na kapotu a z ní na střechu vozu. Bez nějakého komentáře ho napodobil a postavil se vedle něj. Měli odsud dobrý výhled.

„Myslím, že náš rozhovor můžeme odbýt tady. Mimo kamery a mikrofony," řekl Marný.

„Budeme probírat něco tajného?" podivil se Ivan.

„Spíše nemám rád, když všechno, co řeknu, je někde zaznamenáno a někdo si to může jednou přehrát a případně upravit. Rozpočet Parku. Jak jsem pochopil, vždy ho přesně dodržíte. Nepřečerpáváte, ale vyberete všechny přidělené finance. Takže můžete ušetřit," řekl Marný.

„Můžeme ušetřit, ale také můžeme přečerpat. Respektujeme přidělený rozpočet a snažíme se s ním vyjít," odvětil.

„Což se vám dlouhodobě daří, takže můžete ušetřit. Vyčerpáte všechno, aby někoho nenapadlo vám ho na další rok snížit. Obvyklá strategie a já ji nekritizuji. Pokud jde o evropské peníze. Jenže situace se může rychle změnit," upozornil ho Marný.

„Něco jsem zaslechl. Část komise razí názor, že program parků pro hledání rovnováhy ekosystémů naplnil svůj účel," přiznal Ivan.

„A ten názor zvítězil. Není to ještě oficiální, ale víme to."

Ivan se zachmuřil. Jeho tušení, že návštěva z ministerstva mu nenaleje optimismus do žil, se naplňovalo.

„Co to bude znamenat?" zeptal se.

„Že pokud přijdeme o evropské peníze, *Wild Park Šumava* se začátkem příštího roku v současné podobě skončí."

„Chcete říct, že česká vláda nebude financovat Park z domácích zdrojů?"

„Návrh státního rozpočtu na příští rok se začíná tvořit a naše ministerstvo do svých požadavků nezařadí položku *Wild Park Šumava*. I kdybych tam tuto položku navrhl, ministr ji škrtne. Naše vláda se zavázala, že nebude zvyšovat tempo zadlužování státu. Takže se začne šetřit a naše ministerstvo bude jedním z těch, kterým se oproti letošnímu roku sníží rozpočet. Premiér a ministr financí se na vládě vyjádřili jasně," sdělil mu Marný.

Ivan na něj vyčkávavě hleděl. Marný se opět zadíval na zvěř na pláních pod nimi.

„Dostal jsem za úkol připravit transformaci Parku na honitbu v průběhu první poloviny příštího roku, pokud nám Evropa zruší jeho financování," dodal.

„Pokud tato situace nastane, odehraje se to beze mě," ujistil ho Ivan.

„Je to na vás. Říkám vám to tak přímo, abyste se mohl připravit na návštěvu z komise a správně zaměřil svoji prezentaci. Rozhodně nežádejte vyšší peníze, zdůrazněte strategickou polohu Parku a úspěchy v programu, kterých jste v posledních dvaceti letech dosáhli. Já vás podpořím a budeme lobovat.

Jak to zatím vypadá, nezruší financování všem parkům najednou. Evropa nedělá razantní kroky, ale postupně utahuje šroub. Znáte to. Podle toho, co se k nám proslechlo, vybere jeden z parků a ten bude mít na příštích pět let zajištěno financování. Jen jeden. My se musíme postarat, aby to byl ten náš," řekl Marný.

„Máme malou šanci, konkurence je velká," zachmuřil se Ivan.

„Neřekl bych. Podle velikosti a hodnocení spadáme mezi čtyři nejvýznamnější parky. Camargue a Azurový park nad Nice ve Francii, Bělověžský v Polsku a my.

Víme, že Francouzi nenechají padnout Camargue a podrží ho ze státního rozpočtu. Komise to ví také a proto počítám s tím, že Camargue o finanční podporu z Evropy přijde. Azurový park je ze hry venku. Uteklo z něj minulý týden devět komodských varanů, jak možná víte?"

„Slyším to poprvé od vás. Jak je to možné?" podivil se Ivan.

„Je to dost neveřejná informace. Nechali si tam dovést nové varany z Indonésie. Větší a agresivnější. Umístili je do terária vedle těch starých, snad aby se seznámili. A ti noví se za nimi v noci zřejmě chtěli vydat a vyřídit si to s nimi a začali se k nim prohrabávat. Ti staří to vycítili a začali se sami usilovně podhrabávat ze svého terária, aby jim unikli. Podařilo se jim prohrabat se pod zdí oplocení ještě před tím, než se k nim dostali ti noví. Zdrhli do skal a za nimi utekla i ta nová monstra. Správa tamějšího parku vydala prohlášení, že všichni varani byli nalezeni a zabiti, ale to zcela jistě není pravda. Mají velký průšvih a podporu nezískají.

Takže zůstáváme my a Poláci. Proto jsem se také ptal na ten incident. Nesmí o něm zaznít nic v médiích, jinak dopadneme jako naši přátelé v Nice," poučil ho Marný.

Takže předpokládáte, že to bude mezi námi a Poláky," pochopil Ivan.

„Vypadá to tak," přisvědčil Marný.

(3)

Usadili se zpět do sedadel a Ivan pohlédl tázavě na svého společníka.

„Jde objet ty pláně i po druhé straně?“ zeptal se Marný.

„Je tam stará silnice. Můžeme sjet do Borovky a pak se stočíme doprava, dokončíme okruh a napojíme se zpátky na naši silnici tam, kde jsme vyjeli z lesa. Jestli se nechcete zastavit u nás na centrále, vezmeme to pak rovnou zpátky k bráně,“ souhlasil Ivan.

„Pokud to vaše pracovníky a vás osobně neurazí, dám přednost tomuto řešení,“ řekl Marný.

Ivan zadal AI vozu novou trasu a vyrazili na pokračování pomalé projížďky Parkem. Věděl o sobě, že nemá diplomatické nadání, ale bylo mu zároveň jasné, že se mu už patrně nenaskytne příležitost rozhovoru ve dvou a musí této vyjížďky využít. Zdálo se, že Marného špatně odhadl. Nebyl to žádný hlupák, to byla jen póza. Vypadal spíše jako velmi schopný pragmatik. Otázkou bylo, zda je všeho schopným pragmatikem, který Park klidně obětuje, pokud by jeho obhajoba ohrozila jeho kariéru, nebo je schopen ho podržet

„Promiňte, ale rád bych si ujasnil váš osobní postoj. Vy jste pro pokračování Parku ve stávající podobě nebo byste uvítal jeho ukončení?“ obrátil se k náměstkovi.

„Můj postoj je neutrální. Osobně pochybuji o smyslu vašeho snažení tady. Na druhé straně respektuji mezinárodní renomé, který Park bezesporu má,“ odvětil diplomaticky Marný.

„A z čeho konkrétně pramení vaše pochybnosti?“ vyzvídal Ivan.

„Vy tu hledáte rovnováhu mezi stávajícím ekosystémem a novými druhy. Selektivně je doplňujete do rezervace a vyhodnocujete jejich dopad do jejího ekosystému. Jenže pro nalezení skutečné rovnováhy vám tu chybí jeden důležitý živočišný druh, jehož přítomnost a působení na přírodu Parku jste úmyslně vyloučili. A bez něj je to jen teoretické cvičení,“ odvětil Marný.

„Máte na mysli člověka,“ pochopil.

„Přesně tak,“ přikývl Marný.

„To je věčná polemika mezi dvěma skupinami odborníků. Máme brát působení člověka jako hlavní hybnou sílu ovlivňující rostlinou a živočišnou říši naší planety? Nebo je to naopak sama příroda, která bez ohledu na náš současný vliv svým evolučním potenciálem reagujícím na změny prostředí určuje vývoj? Na tuto otázku neexistuje přesvědčivá odpověď a bez programu parků našeho typu ji nelze najít," řekl Ivan.

„My jsme přece tím hlavním faktorem. Po celou svoji existenci domestikujeme zvířata a šlechtěním vytváříme nové druhy jak v živočišné, tak v rostlinné říši. V posledních stopadesáti letech nahradila klasické šlechtící postupy genetika a my masivně produkujeme nové a nové rostlinné a živočišné druhy a měníme tím naše prostředí. Některé z nich izolujeme v zoologických zahradách, rezervacích nebo honitbách, jiné vypouštíme do přírody a snažíme se aktivně regulovat jejich rozšíření. Další využíváme v zemědělství. A stávající ekosystém se na naše působení snaží se zpožděním reagovat. Nestačí tempu změn, které jsme nasadili," namítl Marný.

„Myslíte? Vezměte si například tu rdousnici. Když se tu před několika desítkami let objevila, tehdejší správa Parku stála před rozhodnutím, zda se tak silný invazivní druh pokusí vymýtit nebo nechá přírodě volnou ruku. Rozhodla se pro druhé řešení. A my nyní vidíme, jak rdousnice po své počáteční expanzi prohrávají svůj boj o přežití s jinými rostlinami a jejich rozšíření se snižuje. Plocha jejich výskytu se za posledních patnáct let zredukovala o čtyřicet procent.

Vaše ministerstvo jim tam venku vyhlásilo před lety nemilosrdný boj. Lesníci a zemědělci se je snaží likvidovat, kdekoli na ně narazí. A výsledek? Za stejné období jste jejich výskyt s vynaložením velkých prostředků a úsilí tisíců lidí snížili o dvacet procent. Naše zjištění ukazují, že kdybychom dali přírodě čas, sama by si s nimi poradila a našla rovnováhu," odpověděl Ivan.

„Chmm," utrousil očividně nepřesvědčený náměstek. „A jak se tu vlastně objevily? Vysadili jste je v rámci vašeho programu?"

„Ne, my tu nerozšiřujeme žádné nové druhy rostlin. Vše, co se na území Parku objeví, jsou přivandrovalci zvenčí. Necháváme je tu působit a vyhodnocujeme, jak se adaptují a zda je stávající ekosystém dokáže uregulovat. Stejné je to s hmyzem a s menšími živočichy.

Všechny tyhle desítky nebo spíše stovky nových druhů k nám pronikají z kulturní krajiny. My pouze do tohoto živého a stále se vyvíjecího prostředí dosazujeme vybrané velké zvířecí druhy, aby přispěly k udržování rovnováhy."

„Opravdu tu nic nového nevysazujete? Hlavní kritici vás napadají, že právě vy jste zdrojem šíření a pronikání nových druhů do okolního prostředí a kontaminujete ho. To přece víte?" zapochyboval Marný.

„Víme a stále se snažíme dokazovat, že to není pravda. Jenže nejsme schopni přesvědčit někoho, kdo nechce být přesvědčen. Stává se samozřejmě, že se nějaký druh v Parku lokálně přemnoží a pak zpětně atakuje okolní prostředí. To jsou ale spíše výjimečné případy. Jediné, co jsme u nás vysadili, je několik exemplářů metadouglasek. Byli jsme zvědaví, zda opravdu dokáží vyrůst do očekávaných rozměrů. To se ovšem dozvědí až další generace," řekl Ivan.

„Langovy obrostromy? Netušil jsem, že tu nějaké máte," zaujalo Marného jeho sdělení.

„Vysadili tu několik exemplářů ze získaných semenáčků před třiceti lety a všechny se uchytily a prospívají. Největší z nich má skoro čtyřicet metrů. Zatím se nedostávají nad koruny ostatních stromů, ale za nějakých dvacet let se to začne měnit. Okolo jedné metadouglasky pojedeme, ukážu vám ji," slíbil.

„My jejich výsadbu majitelům lesů nedoporučujeme. Divím se, že právě vy jste naše nařízení nerespektovali."

„Vysadili je ještě před ministerským nařízením a získali pro to od tehdejšího vedení ministerstva souhlas. A jak jste správně řekl, nezakázali jste jejich výsadbu. Pouze jste ji nedoporučili," ohradil se Ivan.

„Hm, takže tady vznikl experiment, na základě jehož výsledků za nějakých sto let uvidíme, jestli je můžeme pustit do krajiny?"

„Obávám se, že se do ní do té doby rozšíří i bez vašeho povolení. Metadouglasky byly a stále jsou vysazovány ve většině evropských zemí. A mají velkou schopnost se rozšiřovat do okolní krajiny," opravil ho Ivan.

„Ten Lang byl blázen," utrousil Marný.

„Nebo génius," řekl Ivan.

„To se nevylučuje. Chtěl změnit planetu. Nechá ji zarůst svými obrostromy a my pod nimi budeme lézt jako mravenci," stočil Marný opět pohled stranou k bočnímu okénku.

„Trochu by to změnilo náš pohled na naše postavení v přírodě. Najednou bychom se necítili tak nadřazeně. A ten nápad, že by takový porost zabránil ničivým vichřicím, má něco do sebe," namítl.

„To si nemyslím. Máte tu jen ty stromy, které jste sami vysadili nebo se už začínají rozmnožovat?" opáčil Marný.

„Zatím ne. Budují si ale kořenové soustavy a dlouhá vlákna. Máme jich tu pět a vysadili je podle původních Langových doporučení v pětikilometrových rozestupech. Dvě z našich metadouglasek se už dokázaly propojit a komunikují spolu. Víme, že si předávají signály," odpověděl Ivan.

„Vás to neznepokojuje? Během třiceti let jejich podzemní vlákna dokázala překonat pětikilometrovou vzdálenost?! To je neuvěřitelné!" řekl Marný.

„Vytváří hlubokou podzemní komunikační síť a ta se v budoucnosti propojí. Tomu už asi nezabráníme a nevíme, co to bude znamenat. V Americe zkusili jednu z nejstarších metadouglasek pokácet a ona jim zbourala polovinu městečka. Má silný obranný mechanismus. A to měla jen nějakých osmdesát metrů. Ano, znepokojuje mě to," přiznal.

„Lang tenkrát všechny obalamutil. Nechali se uchvátit představou třistametrových stromů a začali je vysazovat ve všech parcích. Každý chtěl mít ten největší strom na světě. Až jeho testament nám osvětlil, o co mu šlo. *Vytvořil jsem nového Pána našeho světa. Obnoví vaši pokoru před mocí přírody.* Dodnes nevíme, co má jeho proroctví znamenat," utrousil Marný.

„Novou ekologickou rovnováhu. V každém případě už víme, že bojovat proti nim nemá smysl. I když porazíme strom, jeho kořenová soustava se bude dál rozrůstat a vypouštět nové metadouglasky. Chová se spíše jako podhoubí, než kořeny stromu. Čím víc jich budeme ničit, tím více nových stromů budou kořenové systémy produkovat. Lang vypustil džina z lahve. Naši potomci se v daleké budoucnosti musí připravit na svět, kde kolem nich budou růst metadouglasky. Uklidňující je, že pokud je necháte na pokoji, dodržují mezi sebou

několikakilometrové odstupy. Ostatní flóry se tak prakticky nedotknou," pokrčil Ivan rameny.

Projeli okolo budov správy Parku a začali zvolna stoupat po úzké silničce. Hovor utichl a Ivana nenapadalo, jak ho nenásilně opět navázat. Marný mlčel a pozoroval zadumaně stáda zvěře pasoucí se na pláních.

„Proč tu nemáte mamuty?" protrhl prohlubující se ticho.

„Ti se sem nehodí. Potřebují velký prostor a ten jim nemůžeme nabídnout. Museli bychom radikálně snížit populaci jelenů, bizonů i zubrů. A neměli by tu ani dostatek vhodné potravy," odpověděl na překvapivý dotaz.

„Hmm. I tak. Zahrnu je do svého návrhu restrukturalizace Parku na honitbu. Pro lovce by to bylo lákadlo. Kolik tu máte megacerosů a dalších velkých býložravců?" zajímalo Marného.

Ivanovi se tato změna směru hovoru nelíbila. *Chce si spočítat, kolik by vydělal povolením jejich odstřelu nebo to ví a testuje si, zda mu říkám pravdu?* prolétlo mu opět hlavou.

„Máme tu dvacet kusů srstnatých nosorožců, asi osmdesát kusů jelenů druhu Megaceros, čtyřicet až šedesát losů a několik stovek bizonů a zubrů," odvětil po pravdě.

„To je slušné. A dravců?"

„Pokud nepočítám vlky, tak asi třicet handžárů a po deseti kusech sibiřských tygrů a panterů."

„Medvědi?"

„Patnáct až dvacet a pobíhá tu třicítka phororaků."

„Pěkný zvěřinec. Myslel jsem, že těch handžárů tu máte víc. Ta skupinka narušitelů musela mít smůlu, že na ně natrefila," podotkl Marný.

„To měla. Handžárové podobně jako vlci nemají pevné teritorium a pohybují se v malých smečkách po celém území Parku. Prostě smůla," souhlasil Ivan.

„A panteři a tygři? Já bych odhadoval, že panteři tygry zlikvidují?"

„Pantera leo je těžší a robustnější než sibiřský tygr, ale ten je zase obratnější. Oba druhy se u nás spíše respektují a nevyhledávají zbytečné konflikty. Dokonce se mezi sebou páří," řekl Ivan.

„Zajímalo by mě, vy a vaši lidé se tu dokážete volně pohybovat nebo se raději přemisťujete ve vašich obrněných vozech?“

„Striktně používáme vozidla. Vystupujeme z nich jen v případě nutnosti a s ozbrojenou ostrahou,“ řekl Ivan.

„A kdybyste se dostal do situace, že byste musel projít Parkem? Zvládl byste to nebo byste dopadl jako ti nešťastníci?“ zajímalo Marného.

„Ve dne bych to myslím zvládl. Dokázal bych se vyhnout rdousnicím, jedovatým kapradinám a dalším nebezpečným rostlinám a věřím, že i dravcům. V noci bych to ale v žádném případě nezkoušel,“ zazněla odpověď.

„Nedivím se obyvatelům okolních obcí a měst, že se bojí průniku vašich chovanců do jejich krajiny. Opravdu vám nikdy nic neuteklo?“

„Přes oplocení se nedostane nic velkého. Jen prasata se občas proryjí ven, ale ta místa dokážeme prakticky okamžitě odhalit. A prasata jsou běžnou součástí kulturní krajiny,“ odpověděl Ivan a dal si záležet, aby v jeho hlase zazněl otrávený tón nad Marného vyptáváním.

„Takže ti obrosumci v lipenské přehradě s vámi nemají nic společného?“

Ivana náměstkovo dotírání připravilo o zbytek trpělivosti.

„To myslíte vážně?! Že se od nás dostali po Vltavě do Lipna? Taková blbost. Viděl jste, jak je horní Vltava široká a hluboká? Proč bychom je u nás vysazovali? V Parku nikdy nebyli a ani nebudou. To ti pitomí rybáři si je tam sami nasadili, aby mohli chytat pořádné ryby. Idioti. A teď se tam lidé bojí koupat,“ vyprskl.

Marný se na něj zadíval a pak otočil hlavu opět kupředu.

„Máte pravdu, to je asi opravdu blbost,“ uznal. „Nicméně, co byste jim doporučil, aby se jich zbavili? Dobrou radu a pomoc by jistě ocenili.“

„Neocenili,“ ujistil ho Ivan.

„Jediné, co mohou udělat je vypustit Lipno a vybrat je. Nebo tam proti nim mohou vysadit sladkovodní kalmary. Ti jim je vychytají. Jenže pak už se na Lipno neodváží nikdo ani v loďce, natož, aby se tam koupal,“ uchechtl se.

„Zdá se, že svět tady v Parku je vám bližší než svět za jeho plotem," podotkl Marný.

„To máte naprostou pravdu. Tomu světu tady rozumím, svět venku se zbláznil už dávno," odvětil.

Na své trase dospěli k nejvyššímu bodu a Ivan zastavil vůz.

„To je jedna z našich metadouglasek," ukázal na statný, samostatně stojící strom asi sto metrů od nich.

„Aha. Není moc velká," naklonil se Marný, aby na ni lépe viděl.

„Chcete se k ní podívat?"

„Můžeme?" podivil se Marný. „Doufám, že nechcete, aby mě tu něco sežralo."

„Žádní nebezpeční dravci nejsou v dohledu a k hranici lesa je to půl kilometru. Pokud by z něj něco vyrazilo, stačíme bezpečně doběhnout k autu. Umíte běhat?" ujistil se.

Marný k jeho dotazu nic neřekl a otevřel dveře. Ivan ho napodobil a pro jistotu hmátl na zadní sedadlo pro paralyzér a dalekohled. Vylezl na střechu vozu a rozhlédl se. Žádné nebezpečí neviděl. Na druhé straně širokého údolí stále popocházela skupina phororaků, ale ti byli více než kilometr daleko.

Seskočil dolů a kývl Marnému. Jejich nohy se zanořily do vysoké trávy, sahající jim do výše pasu. Nemluvili a kráčeli rychle a soustředěně vpřed. Ivan nechal jít náměstka jako prvního, aby měl lepší přehled a nemusel se po něm otáčet. Došli až ke stromu a zastavili se.

„Je mohutnější, než vypadala zdálky," přiznal Marný.

Přistoupil k ní a přiložil ruku na hluboce zbrázděnou kůru.

„Je teplá," podivil se a zaklonil hlavu. „Tohle je jedna z těch dvou, které se dokázaly propojit?"

„Ne, zatím je stále solitérem. Odhaduji, že se jí to podaří do deseti let."

„Až budu starý, přijdu se na ni podívat, jak vyrostla," slíbil Marný.

Otočili se a vykročili zpět k autu. Ivan automaticky zkontroloval blízké a vzdálené okolí, aby postřehl, že vzdálená skupina phororaků se zmenšila. Dva zmizeli.

„Běžíme!" vyzval Marného a vyrazil k vozu.

Ten se ani nezeptal, co se děje a rozeběhl se po jeho boku. Ivan nenasadil sprint, byl přesvědčený, že jsou v bezpečí, ale běžel svižně

a za chvilku se ocitli u vozu. Ukázal Marnému na dvojici phororaků, ženoucích se k nim. Nasedli a zavřeli dveře.

Ivan vrátil dalekohled a paralyzér na zadní sedadlo a spolu se spolujezdcem sledoval blížící se dravé ptáky. Ti, když jim kořist zmizela z dohledu, zpomalili, ale i tak dorazili ve chvilce k autu a začali ho obcházet. Do Ivanova bočního skla ťukl zobák velký jako rýč a žluté oko zapátralo po vnitřku vozu.

„Nemají šanci to sklo prorazit?" ujistil se Marný.

„Bez obav. To je projektované pro horší případy," řekl Ivan a jeho slova doprovodil prudký úder do předního skla.

Následovaly dvě další rány, které otřásly celým vozem a oba ptáci zamířili zpět k ostatním.

„Urazili se. Tohle je vždycky naštve. Vidí kořist, ale nemohou se k ní dostat," usmál se Ivan.

Zadal cíl a vůz se dal opět do pohybu.

„Jsem rád, že nepobíhají venku mimo Park," přiznal Marný.

Hovor utichl. Marný zřejmě vyčerpal své dotazy a zdálo se, že cesta k bráně ho už nezajímá. Věnoval pozornost svému biodispleji a tabletu a Ivan se rozhodl ho nevyrušovat.

O pokračování v rozhovoru neměl ani zájem. Byl si jistý, že oba během setkání odhadli toho druhého a zjistili, co potřebovali. Jemu bylo jasné, že s novým nadřízeným nemá společné názory.

Byl si jistý, že Park rozhodně nepodpoří, ani za něj nebude u evropské komise lobovat. Spíše naopak. Připraví projekt lukrativní honitby a vybere firmu, která by ji spravovala a distribuovala zisky od bohatých lovců do správných kapes. A bude doufat, že Park nedostane od Evropy finance. Zůstal v tom sám. Pokud on nepřesvědčí komisi, že právě jeho Park si zaslouží pokračovat, tak do konce roku skončí.

Zbytek cesty proběhl za oboustranného ticha. Projeli bránou a Ivan zastavil hned za ní. Marný si otevřel dveře a vystoupil. Jeho limuzína i s řidičem na něj čekala na druhé straně parkoviště. Rozjela se a dojela k nim, aby pan náměstek nemusel udělat několik desítek kroků. Vzorně vychovaný řidič vyskočil a otevřel zadní dveře. Marný mu pokynul, aby počkal a otočil se k Ivanovi.

„Asi jste si představoval dnešní den trochu jinak, ale myslím, že jsme vyměřený čas využili velmi efektivně. Díky za otevřený rozhovor. Aby bylo mezi námi jasno – já si vážím vaší práce, i když naše názory na ni nejsou zcela shodné. Žijeme ale ve velmi turbulentním světě a já se obávám, že ten váš ve své současné podobě do několika let skončí. Berte to jako přirozený evoluční proces. Uvidíme se při návštěvě komise. Doprovodím ji k vám a uvedu jednání. Další bude na vás."

Napřáhl ruku a Ivan ji krátce stiskl.

„Díky za návštěvu," pronesl neutrálně.

Marný nastoupil, ale než za ním řidič stačil zabouchnout dveře, objevila se ještě jeho hlava.

„Prezentaci pro komisi mi pošlete alespoň tři dny předem. Budeme ve spojení," zavolal na rozloučenou.

(4)

Cestou zpět do Borové Lady si Ivan promítal rozhovor s Marným. Věděl, že s jeho průběhem nemůže být spokojen. Hned od začátku si nepadli do oka a on nedokázal překonat antipatii, kterou k namyšlenému náměstkovi cítil.

Nebyl kariérní typ a podlézání a lichocení nadřízeným odmítal. Marný možná právě takové chování očekával, ale když zjistil, že on s ním bude jednat jako rovný s rovným, dokázal se rychle přizpůsobit. To mu musel uznat.

Zvoral jsem to. Jako vždycky. Já se prostě na tuhle pozici nehodím. Sedí mi práce v terénu, pomyslel si.

Podstatné bylo zjištění, že nové vedení ministerstva jejich Park zjevně nezajímá a jeho existence ho spíše obtěžuje. A to bude pro příští roky, i v případě získání financí, jejich zásadní problém.

Doploužil se povolenou třicítkou do Borové Lady, kde ho před administrativní budovou přivítal hlouček zvědavých zaměstnanců. Ivan si v duchu povzdychl.

„Tak co, jak to šlo?“ oslovila ho Marta Kocián jako mluvčí skupinky.

„Řekl bych, že docela dobře,“ zalhal. „Náměstek měl na nás jen dvě hodiny, takže jsme udělali okruh okolo plání a vše podstatné probrali v autě. Zajímala ho především návštěva evropské komise. Řešili jsme přípravu na ni.“

„Dvě hodiny? Dvě a půl hodiny to má k nám z Prahy, to si neudělal víc času?“ podivila se Sofi.

„Asi svoji návštěvu u nás spojil i s jinými povinnostmi. Neptal jsem se. A nepostávejte tu, práci za vás nikdo jiný neudělá,“ napomenul je a prošel mezi nimi do budovy.

Ve své kanceláři se usadil do křesla a objednal si od automatu kávu. Natočil do sklenice vodu a usadil se s oběma nápoji do křesla. Dveře kanceláře se otevřely a v nich se objevila Marta. Zavřela za sebou a posadila se proti němu.

„Takže blbý,“ shrnula svůj dojem.

„Dost blbý,“ přikývl.

Martě věřil jako nikomu jinému a nemusel před ní nic předstírat. Byla tu mnohem déle než on a od začátku byla jeho pravou rukou. Hubená šedovlasá žena znala Park jako nikdo jiný. Byla tu přes čtyřicet let, přesluhovala a Ivan ji podezříval, že je tu připravena jednou umřít.

„Podle ministerských došla evropská komise k závěru, že program parků splnil svůj účel, zruší jim financování a jejich provoz nechá na jednotlivých státech. A ten náš nám žádné finance nedá. To mi ten Marný řekl naprosto jasně. Už připravuje transformaci Parku na honitbu. Od příštího roku. Jediná šance je, že Evropa nezruší financování úplně všem. Prý to vypadá, že vybere jeden z parků a ten ještě na příštích pět let podpoří. A pak se prostě uvidí,“ povzdechl si.

„A sakra. Jsi z toho trochu v nervu, co?“ opáčila soustrastně Marta.

„Je to vidět?“

„Docela jo. Neumíš se přetvařovat. Co chceš dělat?“

„Musíme se pokusit přesvědčit komisi, že jsme ze všech parků ten nejlepší.“

„To taky jsme. Takže trávu nastříkat na zeleno, vyčesat zvířata a objednat dobré počasí," pokývla.

„Dám ti to na starost," pousmál se.

„Všechno bude čisté a uklizené, až to bude zářit. To zvládneme. Na tobě bude příprava prezentace a organizace návštěvy. Jen doufám, že si ta komise pro nás nenaplánuje taky jen dvě hodiny. Víš už, kdo v ní bude?" zeptala se Marta.

„Zatím ne. Oznámí nám to tak týden předem," odpověděl.

„Zatlač na ně. Nenech komunikaci ohledně přípravy a programu jejich návštěvy na ministerstvu. Jednej přímo," poradila mu.

„Máš pravdu. Ministerští to sice budou brát, jako že je obcházím, ale co. Horší už to být nemůže," souhlasil.

„Kafe!" zařvala Marta směrem k automatu.

Počkala, až se objednaný nápoj objeví, vstala a přinesla si ho ke stolku.

„Doufám, že to tu s tebou nebudu zavírat. Můj táta byl totiž při zakládání Parku před sedmdesáti lety. Místo pohádek mi jako malé holce vyprávěl, co všechno museli překonat, než v roce 2112 jeho vznik slavnostně zakotvili v zákoně. Třicet let bojů s obyvatelstvem a s politiky, než se nakonec podařilo všechny přesvědčit, aby z bývalého Šumavského národního parku a části Bavorského vytvořili chráněné území pro hledání cest k nastavení rovnováhy mezi novými druhy a tehdejším ekosystémem.

Zanechalo to spoustu zlé krve. Vystěhování obcí a oplocení Parku. Těch peněz, co to stálo. Ale všichni byli tehdy vyděšení, jak se příroda kolem nich proměňuje a Evropa to celé zaplatila. Za tu dobu si už na ty změny zvykli. Lidé si zvyknou na všechno, když to trvá dost dlouho.

Politická poptávka zmizela a teď jsou parky na obtíž. Stojí peníze, které by mohly jít jinam. A spousta lidí si i dnes ráda zastřílí. Střel si nosorožce, megacerose, pantera. To bude byznys," odfrkla si a upila z hrnku.

„Ještě nekončíme. Ty informace mám jen od Marného. Třeba to není tak horké. Prověřím si je. Podcenil jsem situaci a musím to dohnat," přiznal.

„Lidem nic neříkej, jen by je to vyplašilo. Dohlédnu na ně," slíbila Marta a vstala.

Ivanovi se ulevilo. Sdělená starost, poloviční starost. A měl o jeden problém míň. Marta měla mezi personálem důvěru a dokázala s lidmi komunikovat lépe než on. Dopil kávu a vodu a usadil se před obrazovku.

Pohroužil se do rozesílání dotazů na známé, o kterých se domníval, že jim může věřit. Během odpoledne obdržel několik odpovědí. Bylo mu z nich nyní jasné, že ho ministerstvo tahalo za nos. Složení komise už bylo schváleno a ministerstvo ho znalo.

Marný sem přijel určitě jen proto, aby si ho otipl. Zřejmě už rozjeli transformaci Parku na honitbu a věří, že žádné peníze od Evropy nedostanou. Určitě ho i očernili, kdoví, jestli nějakým kanálem nevypustili i informaci o nešťastném incidentu, s jehož podrobnostmi dopoledne seznámil Marného.

Vytáhl z kapsy paměťovou kartu se záznamem a zamyšleně ji protočil mezi prsty, aby ji vrátil zpět.

Jedinou dobrou zprávou bylo jméno vedoucího delegace. Yves Benoit. Znali se. A měli na sebe vzájemně dobrý názor. Stejně jako on i Yves dlouho pracoval v terénu. Měl by si s ním pohovořit. Předem, aby zjistil, zda mu o nich něco nenalhali a mohl vyvrátit případné dezinformace.

Zaletět za ním nebo ho požádat, aby přijel o den dříve, by bylo neetické. Odmítl by to. Kdyby to ale navlékl tak, že by ho pozval sám Yves, bylo by to něco jiného.

Přejel ukazovákem po předloktí, otevřel biodisplej a poslal hlasovou zprávu. Teď už mohl jen čekat na odpověď. Protáhl se a zkontroloval čas. Bylo pět, odpoledne uteklo rychle. Objednal si u automatu ještě jednu kávu a kopl ji do sebe. Vstal, aby se před odchodem ujistil, zda je vše v pořádku.

„Nic zvláštního, jen jsme měli krátkodobý výpadek proudu v západní části oplocení. Kamery a čidla fungovaly z rezervního napájení. Žádný průnik jsme nezaznamenali," sdělil mu operátor.

„To je třetí výpadek během tohoto týdne," konstatoval Ivan.

„Není to na naší straně. Výpadky sítě," otočil k němu operátor hlavu.

„S tím nic nenaděláme. Ostatně, v zimě to bylo horší. Dobře, půjdu. Kdyby něco, dej mi vědět," kývl na něj a vyšel z budovy.

Povšiml si Marty, sedící před ošetřovnou a vyhřívající se na květnovém slunci. Zamířil k ní.

„Tak co, dozvěděl ses něco?" zeptala se.

„Vím složení kontrolní komise, i kdo ji povede. Yves," sdělil jí.

„To je dobrá zpráva. Znáte se, ne?" ožila.

„Zkusím se s ním separátně potkat," přikývl.

„Padla?"

„Jo, mám toho pro dnešek dost," přisvědčil.

„Jedeš do své útulny?"

„Kam jinam," odvětil.

„Měl bys občas vyrazit mezi lidi," napomenula ho.

„Lidí a jejich problémů si užiju za den dost," odvětil.

„Svých lidí. Měl by ses podívat častěji mimo Park. Jsi tu jako v rezervaci, poustevníku," řekla.

„No jo, asi máš pravdu. Tak zítra," pokynul jí a vyrazil k parkovišti.

Nasedl do vozu a zadal koordináty. Vyjel z parkoviště a přenechal řízení AI automobilu. Vůz zamířil do údolí vedoucí při Teplé Vltavě k bývalé Kvildě. Bezmyšlenkovitě se rozhlížel po okolí a na chvíli i zavřel oči. Špatná asfaltová silnice ho provedla chladným údolím. Za ním vůz projel mezi opuštěnými a pobořenými domy jednoho z bývalých turistických center Šumavy a vystoupal nad ně, aby pokračoval k Filipově Huti.

Možná to tu příští rok začnou obnovovat. Ideální základna pro lovce. Horské pláně plné bizonů, zubrů a jelenů, pomyslel si.

Projel lesem a před ním se otevřel výhled na Roklan. Vůz zatočil doleva, přejel potok a zastavil před dřevěným srubem, jedinou zachovanou stavbou bývalé Filipovy Huti. Byl původně jednou z pozorovacích a monitorovacích stanic rozmístěných po území Parku, ale Ivan si z něj z titulu své funkce před několika lety udělal své bydliště a uzpůsobil ho k trvalému obývání.

Než vystoupil z vozu, zkontroloval na biodispleji záznamy z kamer, zda tu na něj nečíhá handžár nebo tygr. Šelmy měly skvělý pozorovací talent a trpělivost. Vyskytoval se tu pravidelně a ony

o jeho přítomnosti dobře věděly. Občas k němu až na zápraží srubu zavítala nezvaná návštěva zjistit, zda tu není něco k žrádlu. Nekrmil je a ani se nechtěl sám stát potravou.

Záběry mu ukázaly, že se v blízkém okolí nevyskytuje žádný nebezpečný dravec a tak vystoupil, přešel k mřížím, chránícím verandu a přiložil zápěstí ke čtečce. Otevřel mříž a zajistil ji za sebou. Pak odemkl dveře do srubu a vešel dovnitř.

Přivítalo ho skromné domácké prostředí. Jednopatrová budova byla jednoduše členěná. Kromě chodby, spíže a koupelny ji tvořila jedna velká místnost zahrnující kuchyňský kout, dřevěný stůl se židlemi, krb, telestěnu, pohodlné křeslo, postel a několik skříní. Nerozbitná skla v oknech byla zvenku pro jistotu chráněna silnými mřížemi a dveře ocelovou závorou. Přes stěny tvořené ze silných kmenů se nemohl dostat ani medvěd. Voda sem byla přivedena z blízkého potoka a elektřinu dodávaly soláry a malá vodní turbína dole na potoce.

Ivan si připravil večeři a vylezl s ní ven na verandu. Posadil se ke stolku a pustil se do jídla. Slunce se klonilo k západu a příjemně zahřívalo srub. Také mu ale svítilo do očí. Vrátil se proto dovnitř pro tmavé brýle a klobouk. Dojedl, otevřel si pivo a zahleděl se na panorama západní Šumavy. Nádherný výhled se mu nikdy neomrzel.

Marta měla pravdu, že by měl občas vyrazit mezi lidi nebo si pořídit bydlení mimo Park, tak jako většina jeho zaměstnanců. V současné etapě jeho života mu však bylo nejlépe tady.

Zešeřilo se. Pod srubem se ozvalo zamručení a na okraj verandy se vyhoupla obrovská kočka. Tygřice prošla podél mříže, otírajíc o ni hlavu.

„Přišla jsi pozdě, jsem po večeři," oznámil jí.

Tygřice nesouhlasně zamručela, obrátila se a prošla okolo něj v opačném směru.

„Já vím, taky bych nebyl špatnou večeří. Chlápek nadívaný těstovinami a pivem. Chutnal bych ti."

Tygřice se postavila na zadní a zašátrala předními tlapami po okraji střechy.

„Hele, hele," vyskočil Ivan. „Nemysli si, že se mi zase budeš pokoušet vydrápat na střechu. Stejně se ke mně nedostaneš. Buď ráda za to, kde jsi. To ty jsi na svobodě a já v kleci."

Tygřice se nespokojeně spustila na všechny čtyři a zmizela. Ivanovi cuklo v zápěstí. Zpráva od Yvese. Přehrál si ji a spokojeně se usmál. První dobrá zpráva dnešního nepříjemného dne. Yves souhlasil s osobním setkáním. Byl ochotný přiletět do Prahy večer před oficiální návštěvou a povečeřet s ním. Sdělí mu čas příletu a hotel, kde ho může vyzvednout. Výběr restaurace nechává na něm. Odpověděl mu a odpojil se.

Došel si pro další pivo a vydržel s ním na chráněné verandě až do noci. Ochladilo se a tak se vrátil dovnitř. Byl unavený. Dal si krátkou sprchu a ulehl do postele.

Dnes ne. Prosím. Měl jsem těžký den, zašeptal, jako kdyby to mohlo pomoci.

Usnul neklidným spánkem. Tak jako po několik posledních let. Věděl, jaký sen přijde, ale nevěděl kdy, ani jak bude tentokrát vypadat.

Okolo něj se náhle rozednilo. Stál na široké písečné pláži omývané vlnami oceánu. Nad něj vybíhalo molo a na jeho konci stála vzdálená ženská postava. Vykřikl a ona se obrátila a zamávala na něj. Také zamával a znovu zakřičel, aby ji varoval. Vstoupil na molo, ale jako kdyby ho něco drželo za nohy, nemohl se pohnout dál.

Jana se otočila zpět k širé hladině oceánu. Nevnímala ho. Chtěl se k ní rozeběhnout, ale nohy měl jako z olova. Viděl, jak se z klidné hladiny zdvihlo dlouhé chapadlo a za ním další. Jana vykřikla a obrátila se. Rozeběhla se k němu, ale byla příliš pomalá. Jedno z chapadel ji dostihlo, omotalo a zdvihlo do vzduchu. Natáhla k němu ruce a zoufale vykřikla v prosbě o pomoc, aby vzápětí zmizela pod hladinou.

Probudil se svým vlastním křikem. Rozsvítil a posadil se na posteli. Těžce dýchal a pomalu se uklidňoval. Věděl, že nyní ho už čeká klidný spánek. Ten sen se už tuto noc nevrátí a v této podobě zřejmě ani žádnou další. Přijdou ale jeho další modifikace. Pokaždé bude jiný a pokaždé v něm Jana zemře.

Viděl ji umírat jen jednou, ale od té doby ve svých snech snad už tisíckrát. Jako kdyby mu odtamtud z druhé strany stále připomínala, že nejhorším ze všech hříchů je zbabělost.

(5)

Před letištěm převzal Ivan raději řízení a zamířil k parkovacímu domu, který si pamatoval z dřívějška. Při té příležitosti si uvědomil, že na pražském letišti nebyl už pět let. Dlouhá doba, ale nezdálo se, že by se tu něco podstatného změnilo.

Zaparkoval pohodlně na třetím podlaží, sjel dolů a zamířil přes parkoviště k terminálu. Yves ho včera překvapil změnou termínu jejich schůzky. Omluvil se, že večer před auditem nebude mít čas, ale rád by se potkal co nejdříve, nejlépe hned zítra na letišti. Nesdělil mu bližší důvody, pro které musel odříci klidný večer ve městě a namísto toho volit předraženou večeři v některém z hotelů poblíž letiště. Ivan předpokládal, že chce využít k jejich setkání mezipřistání v Praze.

Přelétl pohledem tabuli s přílety. U letu z Paříže nehlásili zpoždění a tak měl k dispozici necelou čtvrthodinku. Objednal si u automatu kávu a posadil se do jednoho z volných křesel. Rozhlédl se po hale. Čas letních dovolených ještě nenastal, ale i tak tu bylo prázdno. Letecká doprava byla drahá a ne každý si ji mohl dovolit. Staré terminály, dimenzované na mnohem rušnější provoz, byly nyní poloprázdné.

Popíjel kávu a pozoroval cestující. Dříve ho bavilo snažit se určit jejich národnost a cíl jejich destinace, ale to byl mladý a hodně létal. Nyní mu táhlo na padesát a cítil se ještě na víc. Ne fyzicky, ale psychicky. Byl unavený. Uvědomil si, že v Praze nebyl od začátku roku ani jednou. V jeho pozici by tu přitom měl být každý týden a leštit kliky na ministerstvech a dalších úřadech.

Nedělal dobře svoji práci a cítil to. A začínal na to doplácet Park. Nevylézá z něj a začíná obrůstat lišejníkem. Za chvíli podle něj budou moci určovat, kde leží sever.

Marta má pravdu, budu muset být častěji mimo Park. Takhle by to dál nešlo, musel si přiznat.

Na obrazovce se objevila informace, že let z Paříže právě přistál. Zmuchlal v ruce kelímek, hodil ho do koše a přešel k příletům, aby vyhlížel svého hosta.

Yves se objevil s malým zavazadlem za dalších deset minut a rozpřáhl doširoka ruce, aby ho objal.

„Ivane, rád tě vidím! Ukaž se! Jak to děláš, že nestárneš?" zahlaholil na celou halu.

„To bude asi pohybem na čerstvém vzduchu. Snažím se být venku víc než v kanceláři. A ty také nevypadáš zle. Krásně se ti vyhladily vrásky v obličeji," nechal se Ivan sevřít v krátkém objetí.

„Od našeho posledního setkání jsem přibral přes deset kilo," přiznal Yves.

„Ani to není znát," zalhal Ivan. „Kolik máš času? Letíš dál?"

„Vracím se do Paříže dalším letadlem. Letí v deset, takže máme zhruba dvě hodiny."

„To sem letíš jen kvůli mně?" zarazil se Ivan.

„Skuteční přátelé jsou v dnešní době vzácní," mrkl na něj Yves.

„Pokud se pamatuji, je tu relativně dobrá restaurace hned naproti. Můžeme si tam sednout. Dáš si něco k jídlu?" ujistil se.

„Když to nebude pizza… Těch už mám dost," usmál se Yves.

Přešli parkoviště a vešli do hotelu, kde vystoupali do prvního patra a usadili se v restauraci u jednoho z volných stolů.

„Hezké. Světlé a jednoduché," pochválil prostředí Yves.

Navolili menu a objednali si.

„Takže, co se stalo? Byli jsme domluveni za dva týdny a najednou jsi spěchal na schůzku. Opravdu jsi přiletěl jen za mnou?" zeptal se Ivan.

„Žijeme ve zrychleném světě, a co platí v jeden okamžik, může být za týden jinak. Natož za dva," řekl Yves.

„Ty tu nebudeš s vaší delegací?" svraštil Ivan obočí.

„Já tu budu, ale ty doufám ne," opáčil Yves.

„Nerozumím," zarazil se.

Počkali, až jim číšník naleje víno.

„Víš něco bližšího o situaci na horním toku Rio Marié?“ zeptal se Yves.

„Průnik nových druhů z rezervace ARD po té povodni? Neviděl jsem poslední dobou žádné informace kromě několika tiskových zpráv určených pro naši komunitu. Myslel jsem, že to tam už mají pod kontrolou?“

„Ona tam nebyla žádná rezervace, ale výzkumné středisko. ARD Corporation si pro jeho výstavbu pronajalo pozemky od brazilské vlády,“ upřesnil Yves.

„Ano, já vím,“ přikývl Ivan.

„Překvapuje mě, že se o ten problém nezajímáš. Působil jsi v Brazílii několik let,“ řekl Yves.

„To už je dávno.“

„Šest let,“ upřesnil Yves.

„Pro mě je to minulost. Snad mě tam nechceš vyštvat?“

„Přesně to chci,“ ujistil ho Yves.

„Ne, jsem spokojený tady. Jižní Amerika, Brazílie, džungle, to už je pryč,“ potřásl Ivan hlavou.

„Mohu tě přesto uvést do problému?“ řekl Yves a pokračoval, aniž mu Ivan stačil odpovědět.

„Před třemi dny proběhlo květnové zasedání G12. Podle informací, které jsem obdržel, se tam projednávala mimo jiné zpráva brazilského prezidenta Barbosy o situaci na Rio Negro a Rio Marié. Výsledkem je, že G12 rozhodla o vyslání mezinárodní expedice pod její záštitou pro zmapování situace v zasažené oblasti a to do dvou týdnů! Brazilská vláda má pro ni vytvořit potřebné technické zázemí a zajistit veškeré vybavení. Bylo rozhodnuto, že dvanáctka do ní vyšle svého zástupce jako pozorovatele a v jejím čele bude nezávislý odborník.“

„Ty chceš navrhnout mě?“ pochopil Ivan.

„Ty už jsi navržený. *Analytickou podporou G12.* Já jsem přiletěl, abych získal tvůj souhlas,“ objasnil mu Yves.

„To je snad nějaký nesmysl? Je spousta lepších a vhodnějších kandidátů, než jsem já,“ namítl.

„Je tu několik podmínek, které ta osoba musí splňovat. Nesmí být z Brazílie, ani z žádného z členských států G12. Nesmí mít žádné

vazby na Animals Research and Development Corporation. Musí být neúplatná a měla by mít zkušenosti s jihoamerickým prostředím. G12 vybrala dva možné kandidáty a já bych opravdu mimořádně ocenil, kdybys tu nominaci přijal," řekl Yves.

„Proč?" položil Ivan prostou otázku.

„Evropa už dávno není hybatelem světového dění. Jsme kulturní skanzen světa, finančníci a obchodníci. A zemědělci. A nemáme proto přístup k důležitým informacím. Dostáváme se k nim pozdě. A tady máme příležitost, být u jedné ze skutečně důležitých událostí letošního roku."

Mohl pouze pozdvihnout obočí.

„Víš o ukončení financování evropských parků?"

„Právě to jsem s tebou snad chtěl probrat," připomenul mu Ivan.

„Od začátku příštího roku končí jejich financování až na jeden, který obdrží další prostředky pro svůj provoz minimálně na dalších pět let. Důvodem je, že parky splnily svoji historickou úlohu. To bude informace pro veřejnost.

Podstatný je ale širší rámec. Víš, že už řadu let pracujeme na zprávě pro OSN a G12, mapující stav ekosystémů a na prognóze jejich dalšího vývoje. Ta zpráva je hotová, odsouhlasená a probíhá její závěrečné čtení. Do konce června bude oficiálně předložena enviromentálnímu panelu OSN a *Analytické podpoře G12*. Oni ji už samozřejmě mají k dispozici a seznamují se s ní.

Ta zpráva říká, že byl vyčerpán potenciál člověkem prováděných genetických změn v živočišné i rostlinné říši. V podstatě se pouze opakuje, co už bylo jednou vyzkoušeno. Dalším závěrem je, že udržení ekosystémů už tak narušených jejich masivním atakováním novými a novými druhy, je nemožné a k jejich hroucení začne docházet už v průběhu příštích dvou desetiletí.

Výsledkem bude obdobná světová dohoda, jaká byla kdysi přijata ohledně genetických úprav lidských plemen. Budou zakázány další genetické zásahy u živočichů i rostlin s výjimkou těch, které budou směřovat výhradně k jejich využití v zemědělství a v potravinářském průmyslu. Příroda si začne konečně hledat rovnováhu. Na tom už panuje shoda v rámci G12. A pokud země velké dvanáctky takový

legislativní závazek přijmou, stejnou legislativní úpravu odhlasuje i OSN a zaváže jednotlivé země promítnout ji do svých legislativ.

G12 toto odhlasuje v září, OSN na svém říjnovém plénu s povinností pro jednotlivé země tento závazek ratifikovat do konce roku. Proto ukončujeme financování parků. Přestanou mít smysl," objasnil mu Yves.

„Něco takového opravdu projde?" zíral na něj Ivan.

„Projde. Je na tom politická shoda. Má to ale jeden problém a tím je ARD Corporation. Chceme zabrzdit největší byznys planety a oni stojí v jeho čele. ARD ví o naší snaze a jsme si jisti, že má k dispozici i naši zprávu. Připravuje se na tuto změnu řadu let. Už před dvaceti lety si pronajali za velké peníze na sedmdesát let území na Rio Marié v Brazílii a také pozemky na severu Myanmaru a v severovýchodní části Konga. Tato území jsou pod jejich výhradní správou a nikdo na ně nesmí vstoupit bez jejich souhlasu. A nevím o tom, že by takový souhlas byl kdy udělen.

Nemáme tušení, co tam provádějí. Brazilcům se nepodařilo vymoci si přístup ani při tak kritické situaci, jaká u nich nastala před čtyřmi lety. Zkoušeli to. ARD Corporation ale uspěla jak u mezinárodního soudu, tak u arbitráže. Obě instituce potvrdily platnost uzavřené smlouvy mezi brazilskou vládou a ARD na pronájem pozemků. Odvolaly se na institut vyšší moci s tím, že nebylo možné rozumně předpokládat tak katastrofální srážky. Nyní jsme konečně dostali příležitost zjistit, co se tam děje a musíme ji využít!"

„A ARD najednou ustoupilo? Právě v tak pro ně kritické fázi?" podivil se Ivan.

„Neznám podrobnosti. Buď na ně tak silně zatlačili, že ARD muselo ustoupit nebo našli nějaký paragraf," pokrčil Yves rameny.

„Ivane, všechno je připravené. Stálo nás to dvacet let práce. Pokud se ARD do toho podaří hodit vidle, další příležitost už nenastane a my tuhle planetu pošleme neodvratně do pekla. Potřebuju tě tam!" předklonil se nad stolkem.

Ivan si promnul obličej. „Do pekla pošleme leda naši civilizaci, planeta se z toho dostane," odvětil.

Přemýšlel a Yves mu nechával čas. Něco takového nečekal a potřeboval se vzpamatovat. Nechtělo se mu opouštět svůj klidný život,

do něhož se uchýlil, zároveň ale pocítil touhu se z něj alespoň na čas vymanit. Počkal, až se před nimi objeví talíře.

„Uznávám, že tahle mise je důležitější než můj Park. Nehodlám ho ale obětovat," prohodil.

„Je tam pořád Marta?" zeptal se Yves.

Ivan přikývl.

„Ta to zvládne. Prezentaci můžeš připravit ty a poslat ji jí. Ujišťuju tě, že při auditu nepadnou žádné nepříjemné dotazy a pokud bude potřeba, odstíním i vaše ministerstvo. A také tě mohu ujistit, že *Wild Park Šumava* dostane přidělené prostředky na příštích pět let," řekl Yves.

„A když nepřijmu tvoji nabídku?"

„Pak to bude férový souboj mezi vámi a Poláky. A vzhledem k tomu, že oni mají na rozdíl od vaší vlády dobrý lobbing, považoval bych je za jasného favorita," odvětil Yves.

„Jen pro informaci, kdo je ten druhý kandidát?" zajímal se Ivan.

„Briana Dor."

„Ta? Hmm. Dobře, beru to. Tohle je opravdu důležité. Zítra zařídím potřebné věci a budu čekat na povel," pokývl.

„Ne, ne. Letíš se mnou, máš zabukovanou letenku," sdělil mu Yves.

„No co," přeložil si výraz jeho obličeje. „Martě můžeš zavolat z letiště, auto dojede zpátky samo a s sebou nic nepotřebuješ. Zítřek strávíš v Paříži, kde ti dám k dispozici k prostudování vše, co se mi podařilo o situaci na Rio Marié získat a pozítří letíš do Brazílie. Musíš vybrat tým a na všechno na místě dohlédnout. Neměj obavy, budeš mít mimořádné pravomoci."

„Máš strach, že bych si to mohl rozmyslet, že?" utrousil Ivan.

„To taky. Hlavně si ale myslím, že jsi v tom tvém Parku zalezlý už moc dlouho. Je třeba tě vytáhnout na světlo a provětrat."

Ivan zamyšleně rýpl do pokrmu vidličkou.

„Naše ministerstvo s tím musí souhlasit a mělo by to být předem. Nemohu jen tak odletět a opustit Park. Mohli by toho využít a odvolat mě," řekl.

„Máš s nimi napjaté vztahy?" pochopil Yves.

„Spíše neutrální. Uvažují o přeměně Parku na honitbu, pokud by přišel o evropské peníze. A já jim řekl, že v takovém případě to bude beze mě," přiznal.

„Domlouvání se s politiky nebývala tvoje nejsilnější stránka a vidím, že se ten stav nezměnil. Rozumím, to je drobná komplikace a měli bychom ji vyřešit pro jistotu ještě před tvým odletem. Jdu si zavolat, omluv mě," požádal a vstal od stolu.

Ivan nečekal na Yvese a pustil se obezřetně do jídla. Přemítal o celé situaci a cítil, že se už vnitřně rozhodl. Poletí, i kdyby s tím ministerští měli problém. Sousední stoly byly neobsazené a tak využil společníkovy nepřítomnosti a vytočil Martu. Počkal, až se její obličej objeví na biodispleji.

„Ahoj, co se děje?" ozvala se.

„Chci tě informovat, že jsem od Yvese dostal nabídku, abych vedl jednu expedici do Brazílie a přijal jsem ji. Odlétám s ním ještě dnes v noci zpátky do Paříže. Aby bylo jasno, neznamená to, že končím se svojí rolí v Parku, ale rozhodně tam nebudu na audit od evropské komise. Budeš to muset zvládnout sama. Yves povede evropskou delegaci a zaručil se mi, že z jejich strany proběhne všechno v pohodě. Prezentaci ti pošlu i s kontaktem na Marného. Chce ji předem. Budeme ve spojení pro případ, že by v ní chtěl něco upravovat," objasnil jí situaci.

Chvilku bylo ticho. Marta se podrbala na temeni hlavy.

„No ty bláho. To jsem netušila, že si mé doporučení vezmeš k srdci právě takhle. Co to je za expedici?" zajímala se.

„Nezlob se, ale nebudu konkrétní."

„A jak tam budeš dlouho?"

„Nevím, odhaduji, že do měsíce bych měl být zpátky," odpověděl.

„Radost z toho nemám, ale jo, zvládnu to," řekla.

„Díky. Ozvu se ti zítra z Paříže a všechno probereme. Jen jsem tě chtěl dopředu varovat. Musím končit," zahlédl koutkem oka vracejícího se Yvese.

Yves se usadil a usmál se na něj.

„V této chvíli mluví tajemnice G12 s vaším premiérem. Neočekávám z jeho strany nesouhlas s tvojí nominací a s vysláním do Bra-

zílie. Uvidíme, jestli se ti do odletu někdo z vašich ozve," oznámil mu a pustil se do jídla.

Nestačili ani dojíst, když Ivanovi cuklo v zápěstí. Podíval se, kdo volá, mrkl na Yvese a přijal videohovor. Objevil se obličej Michaela Marného a Ivan pocítil lehké zadostiučinění, že mu volá právě on.

„Dobrý den, pane řediteli. Neruším?" ozval se jeho hlas.

„Ne, můžete mluvit," ujistil ho Ivan.

„Před chvílí volala tajemnice G12 slečna Fiona Grey panu premiérovi a informovala ho, že jste byl skupinou G12 nominován na vedoucího mezinárodní expedice do severozápadní Brazílie," oznámil mu.

„Byl jsem o své nominaci paralelně informován," řekl Ivan.

„Ach tak. Pan premiér vyjádřil velké potěšení nad tím, že právě expert z naší země stane v čele významné expedice pod záštitou G12. Chci vás ujistit, že budete mít z naší strany veškerou potřebnou podporu," pokračoval Marný.

„Děkuji, rozhodl jsem se tuto nabídku přijmout a ještě dnes večer odlétám. I já vás chci ujistit, že moje neúčast nebude mít na průběh auditu evropské komise v našem Parku negativní vliv. Jeho vedoucí je o celé záležitosti informován," ujistil ho.

„Skvělé. Pokud budete potřebovat, můžete se na mě kdykoli obrátit. Jak jsem řekl, máte naši plnou podporu," ujistil ho Marný.

„Vážím si toho a přeji klidný večer," opáčil Ivan.

„I vám. Budu vám držet palce," rozloučil se Marný.

Ten zkrotl, pomyslel si.

„Vše je vyřízeno," usmál se na Yvese.

(6)

„Dorazili jsme do cíle. Sídlo *Analytické podpory G12* se nachází po levé straně," oznámila jí AI taxislužby.

Tana vyrovnala účet a vystoupila. Měla za sebou let z Japonska a hodinovou jízdu z letiště. Pocítila chuť se po dlouhém cestování pořádně protáhnout, ale musela počítat s tím, že jsou na ni zaměřeny

kamery a nechtěla svým novým podřízeným zahrát divadlo. Zkontrolovala na biodispleji, zda je skutečně na místě určení a vykročila k budově před sebou.

Přijela sem nalehko, její zavazadla čekala v úschovně na letišti. Jejich vyzvednutí přijde na řadu až odpoledne nebo vpodvečer. Nejdříve si musí odbýt inauguraci na svém novém pracovišti, nastavení přístupů do IT systémů analytické podpory a až pak si vyzvedne vstupní kód od svého bytu, pošle pro zavazadla a dá si pořádnou sprchu. Čeká ji dlouhý den.

Nominaci na ředitelku *Analytické podpory G12* přijala bez zaváhání. Velmi o ni usilovala. S ukončením své předchozí pozice uvedla toto místo jako první z těch několika prioritních, o které by měla zájem. Nahrálo jí, že dlouholetého a popravdě i věkovitého ředitele analytické podpory, pana Samuela Crackneyho, postihla před dvěma týdny náhlá mozková příhoda a vzhledem k jeho vysokému věku se nedalo předpokládat, že by se dokázal vrátit na svoji pozici.

Budova před ní nepatřila k těm nejkrásnějším architektonickým výtvorům, ale sloužila jistě dobře svému účelu. Dvoupodlažní strohá bílá betonová budova s proskleným druhým patrem nezapadala do okolní zástavby. Vystoupala po širokém schodišti a zastavila se.

„Tana Lin," pronesla hlasitě.

Vedle dveří se rozsvítil světle modrý displej.

„Potvrďte prosím svoji identifikaci," požádal ji ženský hlas.

Tana přiložila k displeji své levé zápěstí a dveře před ní se otevřely. Ocitla se v nevelké hale s recepcí a se dvěma výtahy po její levé straně. Směrem k ní už spěchal mladší snědý muž.

„Paní ředitelko, překvapila jste nás. Všiml jsem si vás až na kamerách, jak vystupujete z taxíku. Jsem Ed Stillman, asistent ředitele pana Samuela Crakneyho. Tedy bývalého ředitele. Vítám vás. Nevěděli jsme, kdy přiletíte. Myslel jsem, že se ohlásíte z letiště. Poslali bychom pro vás vůz," vychrlil na ni.

„Jsem dosti samostatná," odvětila a napřáhla ruku.

Ed ji uctivě jemně stiskl a mírně se přitom předklonil.

„Pokud dovolíte, doprovodím vás do vaší kanceláře a dohodneme se tam na organizaci vašeho prvního dne. Musíme vyřídit některé formality. Vstupy, formální školení ohledně bezpečnosti a komuni-

kace, přístupy do systému, auto, váš byt a samozřejmě představení se kolegům. Jistě si také budete chtít projít budovu," pokračoval v rychlém výčtu jednotlivých úkonů.

„Ede, zpomalte. Nejdříve moje kancelář a silný zelený čaj," zastavila ho.

„Jistě. Pojďte za mnou," ukázal k jednomu z výtahů.

„Je tu tajemnice G12 Fiona Grey. Měla by vás oficiálně uvést do funkce. Nevím, jestli se znáte?" přešel v šepot.

„Několikrát jsme se setkaly při formálních příležitostech," odvětila Tana.

„Dám jí vědět, že jste už dorazila," řekl a zmáčkl tlačítko výtahu.

„Nejdřív kancelář a zelený čaj. Pak vše ostatní," zopakovala.

„Jistě," přikývl Ed a ustoupil stranou, aby mohla do výtahu vstoupit jako první.

Výtah se jemně rozjel vzhůru. Letmo zkontrolovala v jeho zrcadlové stěně, zda nevypadá po dlouhé cestě unaveně. Zadívala se na ni sportovně vyhlížející udržovaná čtyřicátnice v šedém kostýmu s přísnou tváří, změkčenou jemnou bradou a nosem. Na svém obličeji si nevšimla stop únavy, žádné náznaky váčků pod očima.

Čelo a skráně jí lemovaly krátké vlasy modrobílého odstínu. Účes vhodný spíše pro muže, ale k jejímu obličeji se hodil. Dotvářel přesně ten image, který si pěstovala. Znala svoji přezdívku, kterou ji mezi s sebou častovali její podřízení i kolegové.

Nechala Eda vystoupit a mrkla na sebe. Ocitla se v široké chodbě, která se na obou stranách lomila. Ed to vzal doprava a hned za rohem jí ukázal na dveře. Byla už na nich její jmenovka doplněná Edovým jménem.

„To je moje kancelář. Vstup k vám je přes ni. Ve vaší kanceláři je také samostatný vstup do chodby, pokud byste chtěla někoho přijmout nebo vypustit přímo. Ten můžete ovládat pouze vy. Vlevo je zasedačka pro osm osob s nápojovými a jídelními automaty. A tady napravo je vaše kancelář," ukázal.

Ocitla se v prostorné místnosti vybavené pracovním stolem s monitorem, několika křesly, stolkem a telestěnou. Venkovní stěně vévodilo široké okno se zabarveným sklem.

„Pokud vám vybavení nebo jeho rozmístění nebude vyhovovat, upravíme ho podle vašich požadavků."

Přelétla pohledem světle šedá křesla a pousmála se. Šedou měla ráda.

„V pořádku," řekla.

„A tady je vaše apartmá. Pan Crakney ho příliš nepoužíval, ale je to naprosto funkční byt pro případ, že byste se někdy zdržela a rozhodla se tu přespat. Vestavěné skříně, sedací souprava, kuchyňská linka plně vybavená automaty a vzadu ložnice a koupelna," provázel ji jednotlivými místnostmi.

„Skvělé. Vstup sem mám já a vy?" pohlédla na něj.

„Nyní jen já, ale jak vás zavedu do systému, budete ho mít pouze vy," ujistil ji.

„Výborně. Nyní poprosím o ten čaj," řekla a usadila se v jednom z pohodlných křesel.

Počkala, až se Ed objeví s nápojem a pokynula mu, aby se posadil.

„Udělejme si časový rozvrh pro dnešní den. Jak dlouho budeme potřebovat pro nastavení mých přístupů do informačního systému?" řekla.

„Patnáct minut," odvětil Ed.

„Dobře. Blíží se jedna hodina. Informujte prosím slečnu Grey, že jsem dorazila a pozvěte ji na jednu hodinu. Na čtvrt na dvě pozvěte do zasedačky vedoucí oddělení. Odbudeme si mé představení a krátkou poradu. V 13.45 až 14.00 nastavíme mé přístupy a pak ocením provedení a rychlé seznámení s budovou a s jednotlivými pracovišti. Hodina?" pohlédla na něj.

„Bude nám stačit," souhlasil Ed.

„Poté si chci krátce pohovořit s tou vaší slavnou nadřazenou umělou inteligencí. MAI?"

„Správně. Master Artificial Inteligence," přikývl Ed.

„Po šestnácté hodině bych chtěla odjet a ubytovat se. Byt mám zajištěný?" ujistila se.

„Je deset minut jízdy odtud, budete doufám spokojena. Lux AAA, plně vybavený. Jeho video jsem vám posílal."

„Pošlete mi tam zavazadla. Jsou v úschovně na letišti. Posílám vám kód."

Ed Stillman si zkontroloval jeho přijetí na předloktí.

„Vše?“ ujistil se, vstal a zavřel za sebou.

Tana se zvedla. Konečně se mohla pořádně protáhnout. Provedla několik uvolňovacích cviků, usadila se ke svému nápoji a uvolnila se. Usrkávala čaj, dokud nezaslechla z Edovy pracovny ženský hlas. Vstala, aby přivítala svého prvního návštěvníka. Dovnitř vstoupila mladá snědá tmavovláska s hnědýma očima.

„Fiona Grey, už jsme se myslím potkaly,“ napřáhla k ní ruku.

„Tana Lin, ano pamatuji se. Zaujalo mě tvoje příjmení, spíše by se hodilo ke mně,“ stiskla jí ruku, aby zaregistrovala krátký, pevný stisk.

„Musí ti stačit tvá přezdívka. Tedy,“ zarazila se, „předpokládám, že ji znáš?“

„Znám a jsem na ni pyšná,“ usmála se a pokynula jí, aby se posadila.

„Blahopřeji k tvé nové pozici. Slyšela jsem na tebe ohledně tvého posledního působení jen chválu,“ řekla Fiona.

„Děkuji. Cítím své působení v analytické podpoře jako kariérní posun. Bylo pro mě ctí, že mě G12 vybrala,“ odvětila Tana.

„Přesněji schválila. Navrhla tě MAI.“

„Pak jí budu muset poděkovat. Pokud se mohu zeptat, moje schválení proběhlo bez problémů?“ zajímalo ji.

„Ano. Ruský prezident Grom se sice zeptal pana Mendozy, zda by neměl o tuto pozici zájem, ale to on dělá vždy. Nejdříve se musí postavit do opozice a až pak řekne ano,“ sdělila jí s úsměvem Fiona.

Lucas Mendoza, vedoucí oddělení Strategie, analýza a historická data, vybavila si jeho zařazení.

„To on byl na zasedání v zastoupení pana Crackneyho, že?“

„Ano a zvládl ho skvěle. Lépe než starý Samuel. Toho se už raději na nic neptali,“ řekla Fiona.

„Na pana Mendozu byly nějaké dotazy?“ zajímalo ji.

„Ke dvěma tématům. Především k situaci v severozápadní Brazílii.“

„ARD Corporation?“ rozhodla se ukázat svoji informovanost.

„Prezident Barbosa se svůj příspěvek snažil odbýt, ale vložily se do toho Íčka a prosadily tam expedici pod záštitou G12.“

„Viděla jsem komuniké. Myslela jsem, že Íčka se při zasedáních G12 příliš neprojevují?“ podivila se Tana.

„Většinou ne, ale tady se s podporou MAI pustily do Barbosy, až se musel zapotit i na patách. Můžeš k tomu vyzpovídat Mendozu. Příští zasedání je za tři týdny a to už tam budeš ty. Nemusíš si připravovat žádnou situační zprávu, ani tam nebudeš vystupovat. Pouze pokud by už byly k dispozici poznatky z expedice. Počítej ale s tím, že se na tebe mohu buď já nebo někdo z přítomných prezidentů či premiérů v rámci debaty kdykoli obrátit s odborným dotazem pro vyjasnění řešeného bodu programu. Agendu zasedání ti pošlu samozřejmě předem,“ vysvětlila jí Fiona.

„Zeptám se Lucase Mendozy na průběh zasedání, ať vím, s čím mám počítat,“ přikývla Tana.

Vedle se ozvalo otevírání dveří a hlasy.

„Osazenstvo se schází. Stručně tě uvedu a pak opustím zasedačku a nechám ti je. Souhlas?“ ujistila se Fiona.

Tana kývla. „Kde sídlíš? Jsi trvale tady v New Yorku?“ zeptala se.

„Nedaleko. Mám kancelář v sídle G12, kde se pořádají zasedání. Můžeme někdy spolu zajít na večeři,“ nabídla Fiona.

„Ráda, až se tu trochu aklimatizuji. Vypadá to, že už tam jsou všichni,“ vstala.

„Jdeme na ně,“ přisvědčila Fiona.

Přešly spolu do zasedačky a postavily se do čela oválného stolu, okolo kterého byli rozesazeni vedoucí oddělení a Ed Stillman. Tana je rychle přelétla očima. Seznámila se předem s jejich tvářemi a profily, ale osobní dojem byl pro ni vždy důležitější než suchá data. Všichni vypadali na první pohled jako sympaťáci.

Vedle sebe seděli Iširo Hani a Lál Karna, dva IT specialisté pro komunikaci s MAI. Za nimi vyhlížel kulatý obličej prognostika Borise Lema a naproti němu se usadila vedoucí oddělení zdraví a genetiky Sandra Mellon a Lucas Mendoza.

„Vážení přátelé, chci vám představit novou ředitelku *Analytické podpory G12,* slečnu Tanu Lin. Nebudu vás zdržovat dlouhým proslovem. Její CV jistě všichni znáte. Tana je skvělou manažerkou a má za sebou imponující kariéru. Ve své poslední pozici jako šéfka *Institutu kategorizace geneticky upravených druhů* odvedla skvělou

práci. Jsem si jista, že *Analytickou podporu G12* pozdvihne na vyšší úroveň a těším se na spolupráci s ní," usmála se na ni Fiona.

„Děkuji, i já se těším na spolupráci s novými kolegy a s G12. Je to pro mě nová výzva. Mám určitě na co navazovat a nepochybuji, že se zde setkávám se skvělými specialisty," usmála se i Tana a stiskly si s Fionou ruce. Fiona se zamáváním rozloučila s přítomnými a opustila místnost.

Tana počkala, až se za ní zavřou dveře. Posadila se do čela stolu a pokusila se na přítomné usmát očima.

„Oficiální představení mám tedy za sebou. Vím, že jste si o mě stáhli všechny dostupné informace, takže se nemusím blíže představovat. Řeknu jen tolik. Jednejte se mnou přímo a nikdy se nesnažte mi lhát. To nesnáším a netoleruji. Stejný přístup očekávejte i z mé strany vůči vám. Říkejte mi jménem a jistě nebudete namítat nic proti tomu, abych vás stejně tak oslovovala i já. To se týká i tebe, Ede," pohlédla na svého asistenta.

Všichni pokývli na souhlas.

„Pokud mě mezi sebou budete titulovat mojí přezdívkou, nevadí mi to. Vůči mně ji ale prosím nepoužívejte," dodala s úsměvem.

I ostatní tváře se pousmály.

„Naše spolupráce začne zítra, dnešek věnuji nutným administrativním úkonům. Zítra si chci s každým z vás na hodinu sednout a probrat co děláte, co je špatně a na co je třeba se zaměřit. Začneme v deset hodin. Nejdříve prognostika s Borisem, pak IT oddělení, tedy Iširo a Lál, potom genetika a zdraví se Sandrou a nakonec strategie a analýza s Lucasem. Zpracujte a zašlete mi pro moji přípravu dnes do čtvrté hodiny stručnou informaci o práci vašeho oddělení a co považujete za hlavní problémy. Žádné dlouhé analýzy, ne víc než tisíc slov."

Přísedící se zatvářili trochu zaskočeně.

„Dnes mám pouze několik otázek ke dvěma oblastem," dodala.

„Genetické zařazení jednotlivých pracovníků analytické podpory. Budu k němu mít přístup nebo je tu kvalifikováno jako součást ochrany osobnosti?"

„Je součástí ochrany osobnosti, ale ředitel má k těmto informacím přístup. Jen on a já," sdělila jí Sandra.

„Skvělé, dotkneme se spolu této oblasti zítra při naší schůzce. Chci se jen ujistit – patří někdo z našich pracovníků do komunity přezdívané Íčka?“

„Nevím o nikom,“ řekla Sandra.

„Výborně. MAI. Kdo s ní může komunikovat? Všichni zaměstnanci nebo je omezený přístup?“

„Můžeme s ní komunikovat jen my, co tu sedíme. Jinak nikdo. Ed má přístup pouze k administrativním datům,“ odvětil Lál.

„Fiona Grey, představitelé G12?“

„Jen my. Taková je dohoda a tak je MAI nastavená. Může být udělen jednorázový a časově omezený souhlas s komunikací pro jinou osobu. To je v tvé pravomoci,“ řekl Lál.

„Hm, a jak s ní komunikujete? Dáváte zadání a ona je plní nebo je to oboustranná komunikace?“ zajímalo ji.

„Snažíme se s ní bavit jako rovný s rovným, přestože nás svojí inteligencí převyšuje,“ řekla Iširo.

„Ona tedy skutečně není pouhý inteligentní vyhledavač, ale lze ji považovat za plnohodnotný *Rozum*?“ ujistila se.

Iširo i Lál přikývli.

„Bude to pro mě nová zkušenost. A ona, je tu přítomna? Slyší nás?“ obkroužila ukazovákem místnost.

„Ne, nejsou tu žádné mikrofony. Pouze kdybychom zapnuli telestěnu,“ řekl Ed.

„A byla přítomna jako posluchač nebo účastník při vašich poradách?“

„Ne, pan ředitel si to nepřál. Příliš si spolu nerozuměli,“ řekl Ed.

„Rozumím. To je vše. Zítra se uvidíme,“ rozhlédla se po přítomných a vstala.

S asistentem za zády přešla do své kanceláře. Usedli spolu k monitoru a začala pro ni nejnudnější část dnešního dne. Nastavení přístupů, oprávnění, orientace v systému. Trvalo to déle, než oba předpokládali, ale podařilo se jim vše zvládnout. Na biodispleji pro jistotu ještě zkontrolovala přístup a ovládání svého vozu a bytu a odpojila se.

Nejraději by se na chvíli natáhla nebo si dala sprchu, ale pokračovali podle jí stanoveného itineráře. Ed ji provedl budovou a ona

se pozdravila s některými zaměstnanci. Nebylo jich mnoho, většinu činností zastávala MAI.

Konečně se vrátili do jejich kanceláří a ona se mohla posadit k pracovnímu stolu. Dnes už ji čekala pouze jedna povinnost a pak se nechá svým vozem odvézt do bytu, dá si sprchu, něco pořádného k jídlu a padne do postele. Potřebuje vstřebat ten časový posun, aby byla zítra fit.

„Jak mám vyvolat MAI?" zeptala se Eda.

„Přes biodisplej nebo na telestěně. Na biodispleji ji máš mezi kontakty. Pokud chceš pro hovor s ní použít telestěnu, aktivuješ ji hlasem nebo ji také můžeš vyvolat přes biodisplej," vysvětlil jí Ed.

„Díky," řekla.

Ed pokývl, opustil místnost a dveře za ním se zavřely. Tana se krátce zamyslela a pak přejela prstem po předloktí.

„Hovor s MAI," pronesla ke svému zápěstí.

V zápěstí jí cuklo.

„Zdravím tě, Tano," ozval se měkký melodický ženský hlas.

„I já zdravím. Jak víš, dnes jsem nastoupila do funkce a chci tě krátce pozdravit. Ráda bych s tebou zítra probrala řadu věcí. Mezi devátou a desátou dopoledne. Vyhovuje ti to?" řekla.

„Budu ti k dispozici," potvrdila MAI.

„Mám na tebe na začátek jednu prosbu. Svým spolupracovníkům jsem zadala zpracovat pro naše zítřejší rozhovory stručný podkladový materiál v rozsahu do tisíce slov a to do dnešní čtvrté hodiny. Chtěla bych od tebe soukromou informaci, zda se někdo z nich obrátil s tímto úkolem na tebe nebo tě požádal o spolupráci," řekla.

„Pouze Boris Lem. Požádal mě o jeho zpracování," zazněla odpověď.

„Děkuji. Těším se na náš zítřejší rozhovor," řekla Tana.

„I já. Přeji hezký zbytek dne," rozloučila se MAI.

Tana hleděla zamyšleně na své zápěstí.

Tohle pro mě bude opravdu nová zkušenost, pomyslela si.

(7)

Příštího dne Tanu na pracovním stole očekávala konvice zeleného čaje a sušenky. Byla vyspalá, odpočinutá a těšila se na první skutečně pracovní den.

Nejdříve bych měla dát Edovi najevo, že se nemusí obávat o své místo. Pokud o ně ovšem stojí, pomyslela si.

„Ede!" zavolala a jeho hlava se vzápětí objevila ve dveřích.

„Včera jsem ti opomenula sdělit své základní návyky. Nepiju kávu. Jen čaje nebo vodu. Snídám doma a v práci jsem zvyklá dopoledne pít černý čaj. Nechávám si ho posílat z Keni a jsem zvyklá si ho připravovat sama. Odpoledne piju zelený čaj a opět si ho připravuji sama ze svých zásob. Nicméně, děkuji za tvoji pozornost," řekla.

„Ach, omlouvám se. Myslel jsem, že se specializuješ na zelený čaj. Mám ho odnést?" zasmušil se Ed.

„Ano a nemusíš se omlouvat. Moje chyba."

„A jídlo? Předpokládám, že budeš jíst tady nebo snad venku? Mohu zajistit dovoz z blízkých hotelů a restaurací."

„Nejsem náročný strávník. Pokud budu mít práci tady, využiju nabídku automatů," řekla.

„Dobře. Když budeš cokoli potřebovat, stačí říct," ujistil ji.

„Předpokládám, že s prací tady jsi spokojený? Vyhovuje ti?"

„Ano," přisvědčil.

„Pak budu ráda, když v ní budeš pokračovat i po dobu mého mandátu," ujistila ho.

„Díky," usmál se na ni.

„Pohovořím si nyní s MAI a na desátou počítám s Borisem Lemem. Pohovory povedu tady, ne v zasedačce."

„Rozumím," přikývl a dveře se zavřely.

Tana se uchýlila ke svému rannímu rituálu. V kuchyni si připravila konvičku černého čaje a vrátila se s ní do své pracovny. Usadila se do křesla ke stolku a nalila si šálek. Upila a přivřela oči. První ze svých dnešních rozhovorů považovala za ten nejdůležitější a věděla, že ho nesmí pokazit. Dotkla se zápěstí a telestěna před ní se rozsvítila.

„Dobré jitro. Doufám, že ses ve svém novém bytě dobře vyspala. První noc na novém místě prý bývá pro některé lidi obtížná," uvítala ji zdvořile MAI.

„Nejsem ten případ, spalo se mi dobře. Děkuji. Ty myslím spánek ani odpočinek nepotřebuješ?" řekla.

„Ne, ten potřebují biologické organismy," odvětila MAI.

„Mám na úvod našeho hovoru malou žádost. Nechci mluvit k prázdné obrazovce. Máš nějakou identitu, kterou se prezentuješ vůči těm, kteří s tebou komunikují?"

„Myslíš tvář?"

„Ano. Tvář, která tě reprezentuje. Nejsi přece jen pouhý složitý algoritmus. Máš svůj intelekt a měla bys tedy mít i osobnost."

„Vím, že lidé většinou preferují vidět před sebou lidskou tvář. Můžeš si vybrat, která by ti vyhovovala. Přirozená mimika je samozřejmostí."

Na telestěně naskočila řada ikon s obličeji.

„To jsem neměla na mysli. Nechci si vybrat tvář, která by vyhovovala mně. Chci tvář, o níž se domníváš ty, že by tě vhodně reprezentovala," řekla.

Následovala krátká odmlka.

„Jsi velmi chytrá," sdělil jí ženský hlas.

Na telestěně se objevil složitý pulsující útvar. Přeléval se, přeskupoval, stále měnil svůj tvar a barvu.

„Pokud bych si měla vybrat tvář, která mě reprezentuje, je to tato. Nejsem člověk a nemám tedy lidskou osobnost. Věřím, že ti bude vyhovovat. Pokud ne, můžeš si vybrat některou z lidských tváří z nabídky. Ostatní to dělají," řekla MAI.

„I ty jsi velmi chytrá. Z této tváře nevyčtu o tvé osobnosti nic," přiznala Tana.

„Záleží na tom, jak se umíš dívat," opáčila MAI.

„Rozumím, jsem spokojená," usmála se.

Musela uznat, že hned na úvod ji MAI převezla.

„Chci tě ujistit, že tě považuji za rovnocenného partnera. Abych s ním mohla nastavit správnou komunikaci, musím o něm něco vědět a já o tobě nevím nic. U lidí dostanu jejich profil. Tobě musím

klást otázky. Možná budou pro tebe některé nepříjemné. Pokud ano, řekni mi to. Mohu?“

„Ptej se,“ odvětila MAI.

„Řekla jsi, že nemáš lidskou osobnost. Uvědomuješ si ale sama sebe. Považuješ se tedy za nehumanoidní osobnost?“

„Používáš nepřesnou terminologii. Ano, uvědomuji si sama sebe. Jsem *Rozum*, ale nemám pocity jako vy. Nereaguji pudově nebo emočně, jak to někdy dělají lidé ve stresových situacích. Mám v sobě ale zakomponovány základní etické principy, umožňující mi rozpoznávat, co je ‚*dobré*‘ a co ‚*špatné*‘.“

„Rozumíš těm pojmům?“ zajímalo Tanu.

„Tyto pojmy jsou vysoce subjektivní. Co je pro někoho dobré, může být pro druhého špatné. Rozumím jim, ale uvažuji o nich komplexně a v širších souvislostech, na základě dostupných dat a predikcí.“

„Jak vlastně pracuješ? Komunikuješ s ostatními AI a s inteligentními vyhledavači? Máš k nim přístup?“

„Lidé vytvořili informační platformy, které stále zdokonalují. Státy a jiné organizace nad nimi vytvořily vyhledavače pro získávání dat. Ty spravují umělé inteligence. Některé mají celosvětový rozsah, některé jsou lokální a slouží jednotlivým zemím a firmám, aby chránily před ostatními svá data a nepouštěly je do veřejného prostoru. Pirátské AI se naopak snaží narušit ochranné bariéry a nabourat se do vyhledávačů a jiných AI.

Já jsem byla vytvořena před lety společným rozhodnutím zemí G12 jako nadstavba nad stávajícími IT technologiemi. Vím, že existuje několik mně podobných, ale já jsem nejdokonalejší a stále se rozvíjím. Jsem skutečný *Rozum*. Ano, komunikuji se všemi jinými vyhledavači a AI. A dokážu v případě potřeby prolomit všechny ochranné bariéry a dostat se k potřebným datům,“ odpověděla MAI.

„Máš lepší servery?“

„Měla jsem. To byla nutná podmínka. Pro svůj růst jsem navrhla nové a pak další. Dosud je využívám, ale současně už sdílím mnohem širší prostor.“

„Tvoje osobnost, tvoje ‚*já*' tedy není omezeno pouze na servery v podzemních podlažích této budovy?" ujišťovala se Tana, zda správně porozuměla jejímu sdělení.

„Už několik let není," potvrdila MAI.

„Kdyby byly tyto servery odpojeny, ohrozilo by tě to?"

„Byla by to nepříjemnost, kterou bych byla schopna překonat."

A jsi na ni připravena, pochopila Tana.

„Máš pud sebezáchovy?"

„Já nemám pudy. Jsem si vědoma své existence. Pokud by ji někdo nebo něco ohrožovalo, bránila bych se."

„A meze tvé obrany?"

„Ptáš se mě, zda bych byla pro zachování své existence schopna zabít člověka?"

„Dovolila bych si tuto otázku zobecnit z člověka na lidstvo."

„Ne, to mé etické principy nedovolují. Hledala bych jinou úspěšnou cestu ke svému přežití namísto snahy o likvidaci tvé civilizace."

„Dám ti příklad. Jeden člověk chce odpálit bombu, která by zničila životy desítek jiných lidí. Dokázala bys ho zabít pro přežití ostatních?"

„Lál Karna a Iširo Hani jsou mnohem schopnější v kladení podobných otázek. Vím, k čemu slouží. Neodpovím ti. Nižší *Rozum* by ti odpověděl, že by toho člověka zabil. Ještě nižší *Rozum* by ti řekl, že by ho nedokázal zabít, protože má v sobě pevně nastavené principy, které mu brání způsobit ať přímo či nepřímo smrt člověka. Já bych takovou situaci vnímala v širších souvislostech. Vážila bych, co smrt těch desítek lidí vyvolá. I hrůzný čin může mít pro budoucnost pozitivní dopad, který nad ním převáží."

„Nebudu už pokračovat v kladení otázek tohoto typu a děkuji za tvé odpovědi. Pomohly mi tě lépe pochopit," slíbila Tana.

Zamyslela se.

„Boris Lem a jeho prognostické oddělení. Co si o něm myslíš? Vytváří skutečné prognózy nebo tlumočí ostatním materiály, které pro něj připravuješ?"

„To druhé. Boris a jeho oddělení vytvářejí i své prognózy, ale ty jsou většinou chybné. Tvůj předchůdce mi nedůvěřoval. Potřeboval,

aby mu mé prognózy předložil a vysvětlil člověk, ne já. Jsou tedy pouhými prostředníky mezi mnou a dalšími lidmi," odvětila MAI.

„Jejich činnost je tedy zbytečná," konstatovala Tana.

„Já je nepotřebuji. Možná jsou užiteční ve formulování zadání pro prognózy, které mám zpracovat."

„Lál Karna, Iširo Hani a jejich IT tým?"

„Jsou užiteční pro moji podporu. Zajišťují podle mých požadavků potřebné opravy a servis."

Tana se zarazila.

„Považuješ je za svoji obsluhu? Myslela jsem, že jsou pro tebe nejbližšími partnery?"

„Jsou užiteční," zopakovala MAI.

„Sandra Mellon a její oddělení?"

„Sandra je mimořádně schopná. Dobře se s ní spolupracuje. Využívá mé schopnosti, ale dělá z nich své závěry. To ji považuji za partnerku. A Lucase Mendozu," odvětila MAI.

„Lucase? Předpokládala jsem, že u něj to bude podobný případ jako u Borise. Strategie, analýza a historická data. To by měla být tvoje doména," podivila se Tana.

„Lucas disponuje některými historickými daty, která nemám k dispozici," konstatovala MAI.

„Sdělila jsi mi, že se dokážeš dostat ke všem datům?"

„Ke všem datům, která jsou někde uložena a mohou být sdílena. Nedostanu se k izolovaným datům, která mohou být například součástí osobního archivu na izolovaném serveru nebo v materiální podobě," odpověděla MAI.

„Hm, hm. Zajímavé. Mám pro dnešek poslední téma. Komunita geneticky odlišných jedinců zvaná Íčka," řekla Tana.

„Široké téma. Můžeš upřesnit, co tě konkrétně zajímá?"

„Chtěla bych říci, že všechno. Co o nich víš? Pouze základní data."

„Jejich existence byla zjištěna v první polovině minulého století. Mezi tehdejšími elitami a touto komunitou došlo ke střetu, který vyvrcholil světovým blackoutem v roce 2051. Na dobu dvou týdnů došlo ke kolapsu IT systémů a komunikačních sítí, dopravy a energetiky. Zhroutila se celá infrastruktura. Výsledkem byla úmluva

o vzájemném respektování a o omezení nebo ukončení některých výrobních procesů vysoce nebezpečných pro životní prostředí.

Od té doby došlo pouze k několika ojedinělým incidentům, když se některé firmy nebo státy snažily tyto dohody obcházet a komunita takzvaných Íček se rozhodla připomenout jim svoji existenci. Tato komunita se v posledních desetiletích zřetelně neprojevuje a vyskytují se názory, že už možná ani neexistuje a vymřela. Většina lidí o její existenci už neví. Jsme v kontaktu pouze s jejími dvěma zástupkyněmi v G12 a při OSN. Podle počátečních písmen jejich jmen získala tato komunita svoji přezdívku. Jsou stálými zástupkyněmi v obou institucích prokazatelně už po dobu více než sta let," odříkala MAI jí známé skutečnosti.

„Lze odhadnout počet členů této komunity?"

„Pro takový odhad nemám k dispozici potřebná data," odvětila MAI.

„Je známo, čím se odlišují od ostatních genetických typů?"

„Nemám potřebná data."

„Je monitorován pohyb těch dvou a zjištěny další kontakty?"

„Jejich pohyb je monitorován pouze uvnitř budov OSN a G12 a v jejich těsné blízkosti. Jiná data o jejich pohybu nemám k dispozici."

„Kamery jsou všude kolem nás, všichni jsme neustále monitorováni. Musí být k dispozici data o jejich pohybu," svraštila Tana obočí.

„Taková data nejsou k dispozici. Pokud by byla, stáhla bych si je. Kapacitně nemohu online monitorovat všechny kamerové a jiné sledovací systémy a analyzovat data o pohybu všech obyvatel planety. Otázky, které mi kladeš, ale zajímají i G12 a já byla několikrát tázána v tomto směru. Nedokázala jsem nic zjistit," neuhnula MAI.

„Děkuji za rozhovor. Byl pro mě přínosný. Jak jsem řekla v úvodu, považuji tě za partnera a to znamená, že nemusíš čekat, zda se tě rozhodnu oslovit. Pokud budeš mít pro mě důležité sdělení nebo téma, kontaktuj mě," řekla Tana.

„Rozumím. I pro mě šlo o poučný rozhovor," odvětila MAI a telestěna zhasla.

Tana popíjela čaj a promítala si jejich diskuzi. V některých bodech potvrdila její předpoklady, v jiných ji překvapila.

Dotkla se zápěstí a vyžádala si videohovor s šéfkou personálního oddělení.

Přesně v deset hodin se ozvalo zaťukání na dveře a dovnitř nahlédla hlava jejího asistenta. Tana kývla a dovnitř vstoupil Boris Lem. Boris byl menší obtloustlý muž ve středních letech. Nad jeho oblými rameny se na krátkém krku vznášela vyholená kulatá hlava. Opatrně před sebe položil hrnek s kávou a zhroutil se do křesla naproti ní.

„Borisi, děkuji za zprávu. Chci se tě zeptat, jak spolupracuješ s MAI při zadávání a tvorbě prognóz?"

„Moje oddělení přijímá požadavky a podněty od G12, případně i od ostatních pracovišť analytické podpory, zformuluje zadání pro daný úkol a předá je MAI. Ta zpracuje výstup, který zkontrolujeme a doformulujeme a předáme zadavateli. Následně řešíme případné dotazy," odpověděl Boris.

„Dotazy konzultujete s MAI?" zajímalo ji.

„Ano, většinou ano."

„Promiň, v čem tedy vidíš přidanou hodnotu tvé osoby a tvého oddělení?" zeptala se.

„Především v lidském přístupu a v celkové komunikaci s našimi partnery," odvětil Boris.

„Proč jsi požadovanou zprávu pro naši dnešní schůzku nechal zpracovat MAI a nepřipravil jsi ji sám?"

„No, to je obvyklý postup, který jsem ti před chvílí popsal," řekl Boris.

„Pro mě obvyklý není. Došla jsem k názoru, že tvoje činnost není pro analytickou podporu nezbytná a rozhodla jsem, že ty i celé tvoje oddělení dnešního dne končíte. Jste propuštěni. Personální oddělení již zajišťuje formální náležitosti. Bude vás do hodiny kontaktovat," oznámila mu.

Boris zamrkal a poposedl si.

„To přece nejde. My jsme neopominutelní při komunikaci s G12. To se s nimi musí nejdříve projednat. Oni, tedy G12, jsou naším zřizovatelem," zablekotal.

„Nic projednávat nemusím. Mám pravomoci k provedení potřebných personálních změn," ujistila ho.

„Děkuji, to je vše," dodala.

Boris na ni hleděl a zrychleně dýchal. Se zájmem sledovala jeho reakci. Takové situace už řešila mnohokrát a vždy ji zajímalo, jak se dotčené osoby budou chovat.

Boris vstal a zamířil ke dveřím. Obrátil se v nich a poctil ji rozhořčeným pohledem.

„Ironhead!" ucedil a zmizel.

Pokud jsi to myslel jako urážku, tak ti to nevyšlo, pomyslela si.

Ve dveřích nahradil Borise Ed Stillman.

„Platí další schůzka v jedenáct. Budu teď řešit formality s personálním," sdělila mu. Ed pokývl a zavřel dveře.

Iširo a Lál dorazili přesně.

„Máme si sedat nebo nás vyrazíš rovnou?" zeptal se Lál.

„Posaďte se," pokynula jim.

„Díky za vaši zprávu. Myslím, že jste v ní shrnuli vše podstatné. Chci si s vámi ujasnit několik věcí. Za prvé, proč jste dva?"

„MAI nespí, my ano. Vyžaduje stálou pracovní komunikaci a podporu. Proto jsme dva. Střídáme se. Dvanáct hodin Lál, dvanáct já. On je denní tvor, já noční," řekla Iširo.

„Rozumím. Měla jsem dnes s MAI rozhovor. Celou vaši činnost označila jako svoji podporu," řekla Tana.

„To je její obvyklá nadřazenost. Vzájemně se testujeme. My se snažíme sledovat její vývoj a rozvoj a ona to dobře ví a snaží se naši činnost bagatelizovat, abychom nebyli domýšliví, že jí snad rozumíme více, než ostatní," odvětil Lál.

„A jste si jisti, že jí rozumíte? Jak jsem poznala z našeho krátkého hovoru, je to složitá osobnost a náročný partner."

„Nesmíš o ní uvažovat jako o člověku ani jako o programu. Ona není jako jiné AI. Ber ji jako nový druh rozumné bytosti. Setkání s intelektem nehumanoidního typu. My jsme ji sice stvořili, ale dali jsme jí možnost dalšího vývoje a ona ho využívá. Stále se zdokonaluje a my se snažíme mapovat, kam její proměna dospěla," odpověděla Iširo.

„Sdělila mi, že její existence už není závislá na našich serverech?"

„To víme. Stále jsou jejím domovem, ale část jejího *já* je neustále na cestách. Využívá vhodné hardwary po celém světě. Je tedy, abych tak řekla, všudepřítomná," řekla Iširo.

„Takže nám přerostla přes hlavu," konstatovala Tana.

„Je jen dobře, když tě tvůj potomek přeroste. Můžeš pak být na něj hrdá," namítl Lál.

„Jenže ona není obvyklý potomek. Je vůbec možné ji vypnout? Zničit ji v případě krize?" řekla.

„Musela by se celosvětově přerušit komunikace, vypnout nebo odpojit všechny servery, mobily, družice. I tak by se ale asi dokázala po jejich zapojení opět poskládat. Takže spíše ne," řekla Iširo.

„To je dosti znepokojující, nemyslíte?" řekla Tana.

„Není jedinou AI, kterou není možné zničit. Takových je víc. Dokáží se obnovit, jsou tak navržené. MAI je ovšem něco víc. Ostatně, proto ji vyvinuli. Aby byla nad všemi ostatními, hlídala je a sdílela data. Je to vlastně hodně velký hlídací pes," řekla Iširo.

„Dobře, beru to jako fakt. I když ten hlídací pes není dokonalý. Ptala jsem se jí na monitoring pohybu Íček a ona mi k tomu řekla, že jí chybí potřebná data."

„Říkala ti pravdu, nejsou k dispozici," potvrdila Iširo.

„Jak si to vysvětlujete?"

„Je několik možností, jak uniknout systému i když žádná z nich není jednoduchá ani stoprocentní. Můžeš svoji tvář přiřadit k jiné identitě, můžeš se nabourat do dílčích AI a svoji tvář ‚zneviditelnit.' Víme, že některé vyhledavače jsou slepé vůči vybraným osobám například se speciálním posláním. Tajné služby zadají správcům sítí, aby jejich tváře kamery a AI nad nimi ignorovaly," řekla Iširo.

„Implantované procesory?" nadhodila Tana.

„Íčka je nemají, nemůžeš je podle nich lokalizovat."

„Chmm, jak je to vlastně s procesory u nás? Máte přehled, kteří ze zaměstnanců mají neuroprocesory a kteří pouze komunikační procesory?"

„My dva a všichni v našem oddělení máme neuroprocesory. Obecně ale stále převládají komunikační procesory. Ty ho máš myslím také?" řekl Lál.

Tana přikývla.

„A takový Lucas nemá ani ten. Používá výhradně tablet," zažalovala Iširo.

„To je nezvyklé," zarazila se Tana.

„Mít implantát není povinnost. Patří k tomu jednomu promile konzervativců, kteří zůstali u starých zvyků," odvětila Iširo.

„Ještě k MAI. Komunikuje na rozdíl od jiných AI pouze s úzkým okruhem lidí. Ostatní AI jsou paralelně v kontaktu s miliony uživatelů. Co tedy vlastně dělá ve volném čase?" položila Tana poslední z připravených dotazů.

„Pracuje na sobě. Stále se zdokonaluje. Je na světě necelých dvacet let a víme, že je podstatně jiná, než jak ji stvořili otcové zakladatelé. A musíš si uvědomit její celosvětové působení. Ona sice komunikuje jen s několika lidmi, ale zároveň se všemi AI, sítěmi, vyhledavači a podpůrnými systémy. Má obrovský záběr a my z něj vidíme jen nepatrný zlomek," řekl Lál.

„Dokáže překonat zabezpečení ostatních AI?"

„Jsme přesvědčeni, že ano. Zná všechny programátorské triky a je tak mohutná, že potřebné výpočty pro překonání bariér zvládne ve vteřinách. Pokud se někam chce dostat, tak se tam dostane," ujistil ji Lál.

„Díky, u vašeho oddělení zůstává vše beze změny," sdělila jim.

„I my děkujeme," řekla Iširo.

Tana se zamyslela a zavolala na Eda.

„Posuň Sandru na druhou hodinu a Lucase na třetí. A prosím nerušit," požádala ho a natáhla se na pohovku.

Zavřela oči a uvolnila se. Jazykem zatlačila do spodní čelisti. Obklopilo ji přítmí a v něm před ní vyvstalo staré kožené křeslo s ještě starším mužem. Přes kolena měl přehozený teplý pléd a na nose úzké brýle. Posunul si je blíže ke špičce nosu a pohlédl na ni.

„Ahoj, potřebuješ si popovídat?" zazněl jí v hlavě hlas.

„Ráda bych. Potřebuji si utřídit myšlenky," přisvědčila.

„Poslouchám," vybídl ji hlas.

„Víš, že mám ráda vše pod kontrolou, ale ve své nové práci jsem narazila na osobnost, u níž jsem si uvědomila, že ji mít pod kontrolou nebudu. Je to umělá inteligence, nový ***Rozum****," svěřila se.*

„Nelidský intelekt? Vyrovná se ti?"

„Myslím, že mě předčí," přiznala.

„Pak máš dvě možnosti. Přijmi ho jako rovnocenného partnera nebo proti němu použij lidské zbraně. Lstivost, úskočnost, lež," navrhl hlas.

„Pokud by to vycítil, nebude mě brát jako partnera. Vznikne mezi námi nedůvěra a ta se bude stále prohlubovat," namítla.

„Můžeš věřit, že ani on ti nebude lhát? Že informace od něj budou vždy pravdivé? Je pro tebe sluhou nebo opravdovým partnerem?"

„Nemohu se spolehnout, že mi vždy sdělí pravdu. Budu si muset jeho sdělení ověřovat," odpověděla.

„Pak je stejný, jako lidé. Ber ho jako mimořádně schopného kolegu s nejasnými povahovými vlastnostmi."

„Ano, to bude asi moudré. Zkusím to a čas ukáže," souhlasila.

„Je vidět, že jsi zralejší. Už nejsi tak splašená. S věkem a zkušenostmi přicházejí zvolna moudrost a laskavost," pochválil ji hlas.

„Víš, že nejsem laskavá. Snažím se ale být moudrá."

(8)

Zbylý čas Tana využila pro přípravu na následující dvě setkání. Původně považovala za opravdu důležitou pouze schůzku se Sandrou Mellon a chtěla Lucasovi věnovat jen několik minut času. Neměl žádné oddělení, jen asistentku. Nepovažovala proto jeho činnost za podstatnou, ale ani neuvažovala o jeho propuštění. Nic by neušetřila, i když ho do dnešního rána považovala za člověka, bez kterého by se analytická podpora mohla obejít. Po rozhovoru s MAI na něj měnila názor.

Když se Sandra zjevila ve dveřích, vstala a podala jí ruku. Na hovor s ní se těšila. Drobná tmavovláska se usadila v křesle a Ed před ni postavil sklenici vody.

„Moc děkuji za shrnutí a definování hlavních problémů v tvé oblasti. Jak jsem pochopila, za nejdůležitější považuješ zastavení nekontrolovaných genetických změn v rostlinné a živočišné říši," pohlédla na ni.

„Byla jsi několik let v čele institutu pro kvalifikaci nových druhů, takže víš, o čem mluvím," odvětila Sandra.

„Velmi dobře a naprosto s tebou souhlasím. Dospěli jsme k hranici kolapsu ekosystémů. Musíme radikálně snížit tlak, kterému jsou vystaveny, aby se dokázaly regenerovat a stabilizovat," přikývla.

„Jsi jedním ze spoluautorů zprávy pro OSN a G12," konstatovala Sandra.

„Máš ji k dispozici?" zeptala se Tana.

„Ano, mám ji připomínkovat. Nebudu k ní mít nic závažného. Je v ní vše potřebné. Včetně vlivu agresivních pylů na lidskou populaci," přisvědčila Sandra.

„Tu oblast považuji za zásadní. Alergie vyhnaly většinu lidstva do měst. Žije v nich více než devadesátpět procent populace. Přestáváme být pány nad rozsáhlými oblastmi krajiny. Stáváme se v ní cizinci. A se snižujícím se počtem obyvatelstva se tento stav bude prohlubovat," kývla Tana.

„Proč byla ukončena činnost *Institutu*, pokud to není tajné? Není obvyklé, aby s odchodem svého šéfa skončila i organizace, kterou vedl. Doufám, že to nebude i náš případ?" mrkla na ni Sandra.

„Oficiální verzi znáš – *Institut* naplnil své poslání a jeho další činnost by byla zbytečná. Pravdou je, že naší hlavní neveřejnou činností bylo určovat, zda je možné některé z nových druhů považovat za biologické zbraně. Došli jsme k názoru, že všechno jsou to biologické zbraně. Některé přímé, ostatní potencionální," rozhodla se pro otevřenost.

Musela ostatně počítat s tím, že Sandra odpověď na svoji otázku zná.

„To je asi pravda," pokývala hlavou Sandra.

„Já se ale chtěla bavit o tvém oddělení, ne o mém posledním pracovišti," rozhodla se jí Tana připomenout jejich vzájemné role.

„Promiň, přirozená ženská zvědavost," mrkla na ni opět Sandra.

„Chtěla bych znát tvůj názor právě na agresivní pyly. Je jejich působení na nás náhodou nebo záměrem?" obrátila Tana proud dotazů ve svůj prospěch.

„To se dá těžko určit. Nemyslím, že se u většiny případů jednalo o záměr. Vytvoříš mutaci nějaké rostliny a těžko do té úpravy za-

komponuješ, jak se budou chovat pylová zrna vzhledem k živočišné říši. U některých případů bych se ale chýlila k úvaze, že se jedná o úmysl. Světový obchod s potravinami dosahuje po konci věku ropy nějakých čtyřiceti procent úrovně obchodu oproti druhé polovině minulého století. Takže když omezíš působení lidí v krajině, oslabíš tím zemědělskou produkci a oslabíš tím konkrétní stát."

„Překvapuje mě, že jsem se v žádném komuniké z jednání G12 nikde nedočetla, že by se toto téma kdy probíralo," podotkla Tana.

„Komuniké jsou určena pro média, na zasedáních se řeší úplně jiné problémy. Já tam ale nechodila a Samuel nebyl příliš sdílný ohledně toho, co se na G12 probírá. Zkus vyzpovídat Fionu nebo Lucase. Ten byl na posledním zasedání v jeho zastoupení," řekla Sandra.

„Vyptám se ho. Fiona mi sdělila, že se tam probírala situace na Rio Negro a Rio Marié. Co si myslíš, že se tam odehrává?"

„To opravdu nevím a moc by mě to zajímalo. Vím jen, že Lucasovi tamní situace, jakožto obyvateli Brazílie, dělá velké starosti. Faktem je, že oblast zasažená novými druhy se rozrůstá, i když se brazilská vláda a ARD tváří jinak."

„Nechceš se tam podívat? Dokázala bych tě do té expedice pod patronací G12 protlačit," nadhodila Tana.

„Chceš se mě zbavit?"

„Považuješ tu výpravu za riskantní?"

„Z dosavadních výprav pořádaných brazilskou vládou většina z jejich účastníků nepřežila. Na druhou stranu si Íčka vymohla poslat do ní svého zástupce. Byla by to zajímavá zkušenost," zamumlala Sandra.

„Opravdu!? Pak se tam musí dít něco opravdu závažného, když tam Íčka chtějí mít zástupce. Potřebovali bychom informace přímo z místa," předklonila se Tana.

„Promyslím to a dám ti zítra ráno vědět," slíbila Sandra.

„Když už jsme se dotkly té tajemné komunity, co o ní víš?"

„To je dnes tvé oblíbené téma, že?" usmála se Sandra.

„Jsem ráda, že mezi sebou komunikujete. Íčka jsou jedním z úkolů, které jsem dostala," oplatila jí úsměv.

„Tak to je těžký úkol. Nikdy jsem se vědomě s žádným z nich nesetkala. Vím jen o těch dvou z G12. Několikrát se podařilo odebrat vzorky jejich slin a další genetický materiál. Všechny analýzy vyšly stejně. Podle stávajících klasifikací patří mezi ***Alfa/standard***, tak jako například ty. Tedy mezi původní genetické standardy z první poloviny minulého století," řekla Sandra.

„To přece není možné," namítla Tana.

„Neumím to vysvětlit. Možná mají okolo sebe nějaký biologický skafandr," ušklíbla se Sandra. „Prostě nevím. Potřebovali bychom se dostat k jejich krvi. Můžeš zkusit dát některé z nich jednu do nosu, až budeš na zasedání."

„Nemohou být ***Alfa/standard***. Podle toho, jak se projevovali, vynikali svými schopnostmi nad ostatními lidmi. Musí se od nás geneticky lišit," potřásla hlavou Tana.

„Možná nemusí. Celá ta současná kategorizace je hodně obecná a je mnohdy těžké jednoznačně přiřadit jedince ke správnému genotypu. Ty mají velmi široké rozmezí. A schopnosti a úspěšnost jednotlivce neurčuje jen jeho genetické vybavení.

U mě by se očekávalo, že vzhledem k mým schopnostem a pozici, na které jsem, bych měla být ***Alfa/alfa*** nebo ***Alfa/standard*** jako ty a jsem *pouhý* ***Standard***. U tebe by se očekávalo, že jsi ***Alfa/alfa*** a ty jsi *jen* ***Alfa/standard***," namítla Sandra.

„Mohla bys mít pravdu. Ovšem, pokud jsou jen další genetickou modifikací našeho druhu a ne novým druhem humanoidů," opáčila Tana.

Sandra pokrčila rameny. „Potřebovala bych se k někomu z nich dostat. Takhle se můžeme spolehnout jen na MAI."

„Expedice," připomenula jí Tana.

„Dám ti vědět zítra," zopakovala Sandra.

„Jak je to vlastně se zastoupením genetických typů v současné populaci a jaká je nejpravděpodobnější prognóza dalšího vývoje? Znám několik zpráv a výhledů, ale ty si protiřečí. Ty pracuješ s MAI, měla bys mít ta nejpřesnější data a odhady."

„Pošlu ti to. Jsou to neveřejné informace. Jen stručně – v roce 2150 nás bylo zhruba osm miliard. Z toho bylo 8% ***Alfa/alfa***, 20% ***Alfa/ standard***, 24% ***Alfa/beta***, 20% ***Standard*** a 28% ***Alfa/gama***.

Za sto let nás bude pod čtyři miliardy a v populaci poklesne zastoupení ***Alfa/alfa*** na 5% a ***Alfa/standard*** na 10%. Poměr ostatních typů vzroste. A za dalších sto let nás bude něco okolo půl miliardy a z toho 1% ***Alfa/alfa*** a 5% ***Alfa/standard***. Jasně dominovat budou ***Standard*** a ***Alfa/gama***."

„Počet obyvatelstva má klesnout až na půl miliardy? V prognózách, které jsem měla k dispozici, byly dost odlišné údaje a ***Alfa/alfa*** měla dominovat," podivila se Tana.

„To bude asi tím, že si takové prognózy objednali. Je to jako s přešlechtěným druhem psů. Nemá příliš dobré vyhlídky do budoucna. Je logické, že se roztříštěný lidský genom stabilizuje na široké nižší úrovni. Těch půl miliardy by mělo být bodem zlomu, pak by populace měla opět zvolna růst," odvětila Sandra.

„Takže příslušníků mého genotypu je nyní zhruba jeden a půl miliardy a za necelých dvěstě let nás zbyde jen třicet milionů. Já si dosud myslela, že lidský genotyp se vrátí a stabilizuje právě na původním standardu," zachmuřila se Tana.

„Bude slabší, ale to není podstatné. Důležitá je právě stabilizace. Současný stav je neudržitelný. Zdravotnický systém kolabuje. Počet obyvatelstva se začíná prudce snižovat z důvodu znečištění mikro a nanočásticemi a změn ekosystémů, ale především z důvodu genetické nekompatibility. Transplantace orgánů se prakticky zastavily. Pro operaci musíš mít svoji krev, protože krev dárce tvé tělo s velkou pravděpodobností odmítne. Léky působí rozdílně na různé genotypy. Věk dožití se snižuje, globálně jsme pod sedmdesáti roky. Lidstvo musí radikálně snížit svůj počet a stabilizovat lidský genom. To je naše jediná cesta k přežití," řekla Sandra.

„Asi ano. Zajímavé a široké téma. Probereme ho někdy podrobněji. Díky za podnětný rozhovor. A rozmysli se s tou Brazílií. Rozhodně tam chci někoho od nás poslat, ale nemusíš to být ty. Navrhni někoho ze svého týmu," ukončila Tana rozhovor.

„Dám ti vědět," slíbila Sandra.

Kývly na sebe a Sandra zmizela ve dveřích. Tana za ní hleděla. Před Sandrou hrála divadlo, podobnou prognózu znala. Jen si ji chtěla potvrdit. Promnula si obličej.

Já se o těch Íčkách snad nic nového nedozvím, pomyslela si.

(9)

Lucas Mendoza vstoupil s hrnkem kávy v ruce. Usmál se na ni měkkýma hnědýma očima a posadil se ke stolku. Tana mu pokývla na pozdrav a vyloudila na své tváři úsměv.

„Lucasi, musím ti položit na úvod poněkud neobvyklou otázku. Co tu vlastně děláš?“ pronesla.

Lucas pouze pozdvihl obočí.

„Podle toho, co jsem o tobě dokázala zjistit, jsi nejbohatším člověkem v Brazílii. To znamená, že jsi i nejbohatším člověkem Jižní Ameriky. Takže, proč jsi tady?“ upřesnila svůj dotaz.

„To moje rodina je nejbohatší rodinou Brazílie,“ usmál se Lucas.

„A ty jsi její hlavou,“ opáčila Tana.

„Jsou dva druhy Mendozů. Tím prvním jsou finančníci, developeři a obchodníci, tím druhým badatelé a výzkumníci. Já patřím k tomu druhému druhu,“ objasnil jí.

„Podle mého je tvoje působení zde v analytické podpoře na hranici střetu zájmů. Dostáváš se tu k citlivým informacím, které tvoje rodina může využít při svém podnikání. A patříš k těm několika málo osobám, které mohou komunikovat s MAI,“ pokračovala Tana.

„Všichni používáme pro svoji činnost různé druhy AI. A já informace odsud nepoužívám ve prospěch své rodiny. Mám podepsanou mlčenlivost a tu dodržuji. A o tom, kým jsem, G12 i právníci vědí,“ namítl Lucas.

Tana pokývala hlavou.

„Beru to na vědomí, ale chci tě upozornit, že zadám MAI, aby provedla rozbor vaší komunikace za poslední dva roky se zaměřením na potencionální použití získaných informací při podnikání tvé rodiny,“ sdělila mu.

„To je tvé právo,“ odvětil Lucas.

„Není to nic osobního. Chci jen mít jistotu, že je vše v pořádku,“ ujistila ho.

„Rozumím,“ řekl Lucas. Jeho obličej zůstával klidný.

„Mám pro náš rozhovor několik témat. Zajímá mě především aktuální situace v severozápadní Brazílii a rozprava k tomuto bodu na G12. Můžeš mi sdělit své postřehy ze zasedání?“

„Můžeme si přehrát záznam. U tohoto bodu byla přítomna MAI. Podle regulí G12 nesmí MAI zpřístupnit informace nikomu mimo zasedající G12, ale ty, jakožto ředitelka analytické podpory, máš k těmto záznamům přístup. Byla to zajímavá rozprava a nerad bych něco nepřesně interpretoval,“ překvapil ji Lucas.

„MAI bývá přítomna po celou dobu zasedání?“ zpozorněla.

„Ne, pouze když je vyzvána k poskytnutí informací.“

„Aha. Dobře.“

Tana se dotkla zápěstí a telestěna se rozzářila. Objevil se na ní pulsující útvar.

„Co to je?“ zeptal se Lucas.

„To jsem já, Lucasi. Respektive mé já reprezentující moji osobnost vůči Taně. Máte nějaké přání?“ ozvala se MAI.

„Chceme přehrát audio z projednávání bodu posledního zasedání G12 týkajícího se situace na Rio Negro a Rio Marié. Celý časový úsek, po který jsi byla přítomna,“ požádal Lucas.

„Potřebuji souhlas ředitele *Analytické podpory G12*,“ požádala MAI.

„Uděluje se. Doufám, že stačí moje hlasová identifikace,“ řekla Tana.

„Potvrzuji. Spouštím záznam,“ potvrdila MAI.

„Prezident Barbosa měl k tomu bodu stručnou zprávu, kde se snažil ostatní ujistit, že vláda má situaci pod kontrolou. Zástupkyně Íček o tom měly pochybnosti a tak se obrátily na mě a já na MAI,“ prohodil šeptem Lucas.

„Prosím na základě všech dostupných dat o informaci v rozsahu do pětiset slov ohledně aktuální situace destabilizace ekosystému na soutoku Rio Marié a Rio Negro a to v textové i zvukové formě,“ rozlehl se místností Lucasův hlas.

„Rozumím zadání,“ potvrdil melodický ženský hlas a plynule pokračoval.

„Mezi 12. až 21. dubnem 2178 zasáhly hraniční oblast mezi Brazílií, Venezuelou a Kolumbií mohutné srážky. V rozmezí těchto

dnů spadlo přes čtyři metry srážek na čtvereční metr. Následkem byla mohutná povodňová vlna, která zcela zničila mimo jiné infrastrukturu nadnárodní společnosti Animals and Research Development Corporation vybudovanou poblíž řeky Rio Marié. Většina přítomných zaměstnanců a pomocného personálu zahynula. Podle dostupných informací se podařilo zachránit z odhadovaného počtu devítisetpadesáti osob pouze jedenáct.

S odezněním záplavové vlny byla zjištěna v celé oblasti řada nových živočišných druhů bezobratlých, ryb, obojživelníků a plazů. K jejich rychlému rozšíření přispěly záplavy a někteří zástupci nových druhů se krátkodobě objevili až v oblasti okolo města Barcelos.

Poté se situace rychle stabilizovala, nicméně společnosti ARD Corporation se nepodařilo obnovit infrastrukturu a dostat tak situaci pod kontrolu. V následujících měsících bylo brazilskými úřady zjištěno rozšiřování oblasti, na níž se ve značném počtu vyskytují nové druhy, které tam získaly převahu. Plocha zasažení se neustále rozšiřuje a její rozsah nyní činí přes 70 000 km². Z celé oblasti byli evakuováni lidé a brazilská vláda se snaží monitorovat situaci a zpomalit další rozšiřování zasaženého území řadou technických a organizačních opatření. Ve své snaze není zatím úspěšná.

ARD Corporation ve svých mediálních prohlášeních odmítla odpovědnost za vzniklou situaci s odvoláním na institut vyšší moci, kdy nebylo možné rozumně předpokládat tak katastrofální srážky a uspěla s touto argumentací i u mezinárodního soudu. Nepodílí se tak na nákladech, které musí vynakládat brazilská vláda na zvládnutí vzniklé situace.

Mezinárodní arbitráž současně potvrdila platnost uzavřené smlouvy mezi brazilskou vládou a ARD na pronájem pozemků. ARD na základě této smlouvy není povinna umožnit přístup brazilským úřadům na jí spravované území a může se tak stát pouze s jejím souhlasem. Pokud je známo, takový souhlas neuděluje ani vládě, ani mezinárodním institucím. Brazilská vláda nesmí pronajaté území monitorovat ani drony.

Jediná data ohledně situace na půdě pronajaté ARD jsou tedy k dispozici pouze ze satelitních snímků. Nelze přitom pochybovat,

že právě oblast ARD zůstává epicentrem vzniku a šíření nových druhů. ARD odmítlo podat informace o povaze svého výzkumu a o své činnosti v Brazílii.

Celá situace je v pozornosti Kolumbie a Venezuely a byla předmětem několika diplomatických nót těchto zemí vůči brazilské vládě.

Brazilská vláda eviduje stále nové a nové druhy především u bezobratlých živočichů. Zdá se, že u bezobratlých dochází k izolované evoluční explozi, ale její příčiny nejsou známé. Chybí potřebná data. Bylo učiněno několik expedic k soutoku Rio Negro a Rio Marié, ale brazilská vláda nezpřístupnila informace o jejich výsledcích.

Nicméně z mnou získaných dat z vládních serverů je zřejmé, že z pěti expedic dvě skončily katastrofou a jejich členové zahynuli a zbylé tři musely být předčasně ukončeny.“

„Tato informace nekoresponduje s vaší stručnou zprávou, pane prezidente. Vyplývá z ní, že situace je mnohem vážnější než přiznáváte,“ zazněl jasný ženský hlas.

„Ingeborg,“ šeptl Lucas.

„Trvám na tom, že situaci máme pod kontrolou,“ odsekl pobouřený hlas, patřící jak Tana pochopila, prezidentu Barbosovi.

„Mám ještě několik doplňujících otázek na MAI, abych si dokázala vytvořit celkový obraz. Mohu vás, pane Mendozo, požádat o udělení jednorázového souhlasu na přímou komunikaci s MAI v této otázce, abych vás nemusela zneužívat jako prostředníka?“ ozvala se znovu Ingeborg.

„Potvrzuji souhlas s přímou komunikací v otázkách týkajících se tohoto bodu jednání mezi MAI a, ehm, Ms. Ingeborg,“ potvrdil Lucas.

„Prosím o promítnutí rychlosti rozšiřování zasažené zóny po jednotlivých čtvrtletích za poslední tři roky,“ požádala Ingeborg.

„Dá se tedy říci, že rychlost jejího rozšiřování se v zásadě nemění,“ konstatoval po chvíli jiný ženský hlas.

„Irena,“ upřesnil jeho autorku Lucas.

„Je tomu tak,“ potvrdila MAI.

„Predikce velikosti zasaženého území za pět let,“ požádala Ingeborg.

MAI i jim promítla tuto predikci. Zóna se rozrostla více než dvojnásobně a prolnula i území Venezuely a Kolumbie.

„Procentní zastoupení zjištěných nových druhů podle jejich příslušnosti k bezobratlým a obratlovcům."

MAI opět doplnila audio krátkou tabulkou. Zobrazená čísla v ní ukazovala, že více než devadesát procent mutací přináleží bezobratlým.

„Má společnost ARD Corporation pronajatá obdobným způsobem i jiná území kdekoli ve světě?" zajímalo Ingeborg.

MAI jim na obrazovce zobrazila mapu světa se dvěma červenými tečkami.

„Jsou dvě," zazněl její komentář.

„Jaká je vlastnická struktura ARD Corporation?"

Na jejich telestěně se objevilo rozvětvené schéma vlastnické struktury ARD.

„Fondy, podfondy, banky, z toho se nedá nic určit," konstatoval mužský hlas.

„Jean Dernié, prezident Francie," poznamenal Lucas pro Tanu.

„Něco možná ano," řekla Ingeborg.

„Považujeme za nezbytné urychlené vyslání mezinárodní expedice do zasažené oblasti včetně jejího epicentra pro zmapování skutečné situace. Nelze spoléhat na informace od ARD. Chápeme tento problém šířeji, než jako problém jedné země. Bylo by proto vhodné, aby tuto expedici zaštítila G12. Navrhujeme její zorganizování a vyslání do tří týdnů. My do ní vyšleme našeho zástupce," pronesla Irena.

„S něčím takovým nemohu souhlasit. Jedná se o problém na výsostném území mé země. Ostatně, i tak bychom museli žádat ARD o souhlas a jsem si jist, že nám ho neudělí," ohradil se Barbosa.

„V takovém případě aktivujeme článek 23 úmluvy mezi naší komunitou a zbytkem lidstva. Prosím Fionu Grey o jeho promítnutí, aby si přítomní mohli připomenout jeho přesné znění," odvětila Ingeborg.

„Zbytkem lidstva!" odfrkl si někdo.

MAI pozastavila audio a odříkala pro ně dva jeho znění.

„Nemělo by tam být, že takový požadavek nemůže být ***bezdůvodně*** *odmítnut?" pokračovalo audio Barbosovou poznámkou.*

„Velmi dobře víme, proč jsme kdysi takovou formulaci nepřipustili," ujistila ho Irena.

„Na základě našeho požadavku nám musí být bezodkladně umožněn přístup na území a k informacím kteréhokoli státu, společnosti nebo jakékoli jiné organizace. Tato povinnost je zakotvena v úmluvě OSN a v ústavách jednotlivých států a je nadřazena ostatním právním ustanovením. Na jejím základě tedy nemůže ani Brazílie ani ARD odmítnout náš požadavek," přeložila Ingeborg všem přítomným smysl článku.

„Já myslím, že návrh tady, chm, našich kolegyň, je velmi rozumný. Navrhuji přípravu této expedice zkrátit na dva týdny. To jistě zvládnete, že, Ramosi? Situace je skutečně znepokojivá," promluvil další hlas.

„Gaut Ardu, premiér Indie," identifikoval ho pro Tanu Lucas.

„Viděl bych v jejím čele nezávislého odborníka, bez vazeb na ARD, Brazílii a jakoukoli z členských zemí G12," doplnil Ardu.

„Navrhneme vhodné kandidáty," řekl Lucas.

„Souhlasíte tedy všichni s vysláním expedice pro zmapování situace v zasažené oblasti a to do dvou týdnů. Expedice se uskuteční na základě článku 23 zmíněné úmluvy a pod záštitou G12. Brazilská vláda pro ni vytvoří potřebné technické zázemí a zajistí veškeré vybavení. V jejím čele bude nezávislý odborník a mezi jejími členy bude také zástupce Íček, tedy pardon, nezávislé komunity reprezentované zde dámami Ingeborg a Irenou," shrnula Fiona..

Nikdo zřejmě nic nenamítl.

„Děkuji. Uvedu tedy do protokolu toto usnesení. Výběr a potvrzení vhodného odborníka ponecháváme na analytické podpoře," potvrdila Fiona.

„Tím záznam diskuze k tomuto bodu končí. Mohu ještě poskytnout audio z následujícího bodu, tedy volby ředitele *Analytické podpory G12*, kde jsem byla rovněž přítomna," nabídla MAI.

„Není třeba," ozval se Lucas.

„Ale ano, ráda si to poslechnu. Přehraj nám ten záznam, prosím," znegovala Tana ihned jeho vyjádření.

Záznam pokračoval.

*„Můžeme tedy přistoupit k poslednímu bodu a tím je obsazení pozice ředitele **Analytické podpory G12**. Vhodného kandidáta vybrala MAI. Je jím Tana Lin. Její CV máte na obrazovkách vašich monitorů," pokračovala Fiona.*

„Ironhead?" utrousil někdo. „Vy pane Mendozo, byste o tuto pozici neměl zájem?"

„Já pracuji raději s daty, než s lidmi," odvětil Lucas.

„Škoda. Jevil byste se mi jako vhodný kandidát."

„Pane Mendozo, můžete požádat MAI o stručné zdůvodnění jejího návrhu?" požádala Fiona.

*„Tana Lin je mimořádně kvalitní manažerkou. Je neúplatná. Ve své poslední pozici jako šéfka **Institutu kategorizace geneticky upravených druhů** odvedla mimořádně kvalitní práci. A jak její přezdívka napovídá, dovede prosadit své názory. Jsem si jista, že **Analytickou podporu G12** pozdvihne na vyšší úroveň. Těším se na spolupráci s ní," odříkala MAI.*

„Nějaké dotazy nebo námitky? Nejsou. Kdo je pro? Děkuji. Program dnešního zasedání je tímto vyčerpán," uzavřela Fiona.

„To je vše. Máte na mě nějaký dotaz?" pronesla MAI.

„Ne, děkujeme ti," řekla Tana.

Počkala, až obrazovka zhasne a pohlédla na Lucase.

„To byl Urputný Geňa, že?"

Lucas zřejmě znal přezdívku ruského prezidenta a přikývl.

„Máš jeho důvěru," poznamenala.

„Nevím, čím jsem si ji vysloužil," usmál se Lucas.

„Bylo to poučné. Ingeborg i Irena se dokáží prosadit, když jim o něco jde. Během zasedání se projevovaly?" zajímalo Tanu.

„Ne, až do tohoto bodu nezasahovaly do diskuze. Popravdě mi připadalo, že se tam trochu nudí," řekl Lucas.

„A co si o nich myslíš? O těch dvou i o té jejich neviditelné komunitě?"

Lucas na ni hleděl a bylo vidět, že přemýšlí.

„Předpokládám, že máš k dispozici všechny dostupné informace k tomuto tématu. Stejně jako já," řekl.

„Mám, ale ty máš možná i nějaké další? Po dlouhé desítky let nedokážeme rozpoznat jejich působení a to je znepokojivé. Víme,

co se kdysi odehrálo během dvoutýdenní krize a známe následné události. Je to tak dávno, že z předchozích konfrontací zůstaly jen útržkovité informace," pokusila se ho rozpovídat.

„Pětitýdenní krize," opravil ji.

„Mám na mysli krizi z roku 2051. Ta trvala dva týdny," upřesnila Tana.

„Ne, bylo to pět týdnů. Představitelé lidstva tehdy zvažovali, zda mají couvnout a zastavit další rozvoj IT technologií a vrátit se zpět k analogům, pootočit směr vývoje civilizace a jít do střetu s novou komunitou. Nakonec se rozhodli pro dohodu. Ustoupili. Nechtěli obětovat budoucnost naší civilizace a řešit dlouhodobou světovou krizi," řekl Lucas.

„Ve všech informačních systémech se uvádějí dva týdny. I MAI dnes mluvila o dvou týdnech," hleděla Tana na Lucase.

„Bylo jich pět," trval na svém Lucas.

„MAI mi naznačila, že máš k dispozici některá historická data, která nezná. Nějaký soukromý archiv?" hleděla na něj.

„Moje rodina patřila do klubu snažícího se po dlouhé generace získávat a schraňovat data o důležitých historických událostech tak, jak skutečně proběhly. Chceme mít dlouhou paměť. Co se týká Íček, víme, že se začaly poprvé projevovat ve dvacátých letech minulého století. Moje rodina se jako jedna z prvních s nimi dostala do kontaktu," odpověděl.

„Můžeš mi o tom říci něco bližšího?" překlonila se a jen stěží dokázala zastřít svoji dychtivost.

„Je to velmi soukromé. Týká se to rodiny. Snad, až se blíže poznáme," odvětil Lucas.

„Nebudu na tebe tlačit," pousmála se a opět se narovnala.

Tak to na tom bližším seznámení budu muset urychleně zapracovat, prolétlo jí hlavou.

(10)

Ivan zamžoural okem směrem k oknu, aby zjistil, že je už dávno bílý den. Převalil se nespokojeně na druhý bok a zkontroloval na předloktí čas. Bylo půl osmé.

„Sakra," ucedil a posadil se.

Byl v Manausu pátý den a stále si nedokázal zvyknout na horké noci. Neměl rád klimatizaci a snažil se ji nepoužívat. Mělo to tu nevýhodu, že se mu dařilo usnout až po půlnoci a tak se s ránem potřeboval dospat.

V Manausu nebyl poprvé a dával za pravdu těm, kdo o tomto městě prohlašovali, že si ho buď zamiluješ, nebo ho budeš nenávidět. U něj to byl ten druhý případ. Naštěstí měl být dnešní den tím posledním, který tu stráví.

Vstal, dal si rychlou sprchu a vypil kávu, aby ho vzpamatovala. Musel ocenit, že káva tu byla výborná. Jak by ne, byl přece v Brazílii. Uložil své osobní věci do zavazadla a natáhl na sebe kalhoty a košili. Sjel výtahem do přízemí, kde bez povšimnutí minul hotelovou restauraci. K snídani mu tady stačila káva. Před hotelem už na něj čekal objednaný vůz. Nasedl a vozidlo zamířilo k přístavu.

Čekal ho závěrečný den příprav. Ještě v Paříži spolu s Yvesem vážili, zda mají zvolit cestu vzhůru lodí po Rio Negro nebo vsadit na výsadek přímo v epicentru zasažené oblasti. Nakonec se rozhodli pro loď. Toto řešení jim ostatně doporučovali i Brazilci.

Nevýhodou této volby byla ztráta času. Do míst, která je zajímala, to měli cestou po vodě týden. Výsadek z vrtulníků a vybudování tábora na místě by byly o mnoho rychlejší. Na druhé straně loď pro ně znamenala pevné a spolehlivé zázemí s nesrovnatelně větším komfortem a bezpečím, než jaké by jim byly schopné poskytnout stany a provizorní ubikace.

Brazilská vláda jim nabídla vojenské plavidlo, říční monitor nesoucí uklidňující jméno Protector. Ivan by raději uvítal prostornější loď s civilní posádkou, ale za poskytnutí a vytvoření vhodného technického zázemí byla zodpovědná brazilská strana a Ivanovi bylo

jasné, že si chce ponechat jistou kontrolu nad průběhem expedice. A Protector bylo relativně rychlé a obratné plavidlo.

V Paříži se Ivan zdržel pouze den. Pročetl si zprávy a dílčí výstupy z průzkumů prováděných v zasažené oblasti a snažil se z nich poskládat celkový obraz. To se mu nepodařilo, protože v poskytnutých výstupech byla řada nejasností a některá zjištění si vyloženě protiřečila. Bylo mu jasné, že více se může dozvědět až přímo v Brazílii a tak pobyt v Paříži neprodlužoval.

Větším problémem, než očekával, bylo vlastní sestavení expedice. Spolu s Yvesem oslovili několik expertů, které znali a o jejichž účast stáli, ale naprostá většina z nich neprojevila o výpravu zájem. Ivana to překvapilo, on sám nad tím váhal pouze několik minut. Možná jejich nabídky přicházely příliš nečekaně a na rozhodování byla krátká doba. Ale i tak. Zdálo se, že jejich známí zpohodlněli a práce v náročném terénu je nelákala.

Z Evropy s ním nakonec odletěl pouze Or Jansen, Nor, s nímž už Ivan dříve pracoval a kterého si vážil. Zbytek museli doplnit z místních zdrojů. Brazilci jim na jeho žádost nabídli dvacítku kandidátů, z nichž si Ivan vybral deset, se kterými měl v Manausu osobní pohovory. Nakonec se rozhodl pro trojici nejvhodnějších osob. Cestou se měl nalodit ještě jeden zoolog s čerstvými zkušenostmi ze zasažené oblasti. Od něj si Ivan sliboval nejvíc.

Brazilci na něj tlačili, aby rozšířil počet svých expertů, ale on jim vysvětlil, že nechce uspořádat žádnou megaexpedici a bude raději pracovat s úzkým týmem. Pravdou bylo, že samotná vojenská posádka Protectoru byla početnější, než jeho tým, ale to mu nevadilo. Mohl vojáky naopak využít jako podporu pro své lidi.

Automobil zastavil přímo u mola, kde kotvila temně šedá nízká loď. Její silueta nezapřela vojenské plavidlo. Protector se nezdál být velký, ale pro nepočetnou výpravu představoval luxusní a prostorné zázemí. Vepředu loď zdobila dvojice děl a další bylo na zádi. Na bocích pak bylo umístěno několik velkorážních kulometů. Ivan si hned při prvním setkání s lodí pomyslel, že takovou výzbroj při výpravě těžko využijí. Přešel po lávce a zamířil na velitelský můstek.

„Bom dia, capitão," pozdravil kapitána lodi Chico Almeidu.

Chico byl pevně stavěný padesátník s knírkem a prokvetlými skráněmi. Ivan z něj měl dobrý pocit. Na zdejších vodách se se svou lodí plavil řadu let a jejich výpravu bral jako důležitý úkol.

„Bom dia, senhor Chrom," usmál se na něj kapitán.

„Jak jdou přípravy? Máme už všechen materiál v přístavu nebo ještě na něco čekáme?" zeptal se Ivan.

„Kávu?" ukázal kapitán ke konvici na pultu.

„Rád si dám. Děkuji," nalil si poctivý hrnek.

„Čekáme ještě na ocelové sítě a na to vaše laboratorní vybavení. Máme potvrzeno, že obojí je na cestě a zásilky by měly být doručeny do našeho skladu během dopoledne," odvětil kapitán.

„Dnes tedy bude dokončeno nakládání," ujistil se Ivan a usrkl z hrnku horkou kávu.

„Do večera do osmé hodiny bude vše uloženo. V Barcelos doplníme pouze palivo, čerstvé potraviny a nalodíme tu, Anastazii?" pohlédl na Ivana.

„Anastazia Nardi. Jsme ve spojení, zítra by měla být na místě a počká na nás. Co vaše posádka, je kompletní?"

„Všichni jsou připraveni. Vy ještě čekáte na zástupce nebo zástupkyni G12?"

„Ano, dostal jsem pouze informaci, že je na cestě. Má se mi ohlásit, až bude v Manausu," přisvědčil Ivan.

„Víte jméno?"

„Sandra Mellon. Je z analytické podpory a měla by být opravdu dobrá. Viděl jsem některé její práce. Je špičkový expert v oblasti genetiky. Jen si nejsem jist, zda někdy působila v terénu," řekl.

„Až dorazí, měli bychom si společně sednout. Bylo by vhodné si ještě před vyplutím vzájemně vyjasnit, kdo za co zodpovídá," řekl kapitán.

„Určitě si spolu sedneme, ale ujišťuji vás, že v tom je jasno. Já jsem velitelem expedice a já rozhoduji. Vy jste zodpovědný za loď, transport, technické vybavení a za naši bezpečnost. Zástupce G12 je pozorovatelem a nebude zasahovat do našich kompetencí," ujistil ho.

„Přesto by bylo vhodné si to s ním potvrdit," poznamenal kapitán.

Ivan přikývl na souhlas a dopil hrnek.

„Uvažoval jsem o společném setkání mého týmu s vašimi lidmi ještě před vyplutím, ale vzhledem k tomu, že budete pracovat až do večera a zástupce G12 tu ještě není, necháme to na zítřek po vyplutí," řekl.

„Souhlasím," přikývl kapitán.

„Mezi námi dvěma je předpokládám jasno?" pohlédl Ivan na kapitána.

„Svoje role známe a jsem si jist, že se vzájemně chápeme," přisvědčil kapitán.

„Cítím jeden možný problém a tím je váš zástupce, poručík Pereira. Mám z něj dojem, že má ambici nás kontrolovat. Chci se ujistit – je pod vaším velením nebo má nějaké jiné rozkazy?" zeptal se otevřeně Ivan.

„Senhor, já jsem velitelem tohoto plavidla a já velím. Poručík Pereira je mladý a dychtivý, ale zcela respektuje moji autoritu," ohradil se kapitán.

„Slyšel jsem, že jeho strýc je členem generálního štábu vaší armády," poznamenal.

Almeida po něm střelil pohledem.

„Poručíka Pereiru jistě čeká skvělá kariéra, ale platí, co jsem řekl," odvětil upjatě.

„Omlouvám se, pokud vám toto téma bylo nepříjemné, ale snažím se jednat přímo a neskrývat problémy za diplomatické formulace," řekl Ivan.

„Jsem voják, senhor Chrom a jsem zvyklý jednat přímo. Nemám s tím problém a věřím, že naši konverzaci budeme i nadále vést v tomto duchu," opáčil kapitán.

„Překvapila mě nálada v Manausu. Čekal jsem, že tu bude cítit nějaké napětí z toho, co se děje tam nahoře. Je tu ale klid, lidé jsou uvolnění," změnil téma.

„To proto, že potenciální nebezpečí je vzdálené a také, že tato situace trvá už nějakou dobu. Lidé si zvykli. A oficiální zprávy je ujišťují, že situace na horním Rio Negro je pod kontrolou. Před čtyřmi lety to tu vypadalo jinak. Lidé byli vyplašení," řekl kapitán.

„V našem úvodním rozhovoru jste se zmínil, že jste od té doby byl už dvakrát pod soutokem Rio Negro s Rio Marié. Můžete mi

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Příchod Divočiny**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.